

NAVEGANT PEL MÓN

De Catalunya al Carib, creuant l'Atlàntic

*Escrit per Pol Gelpí Cornudella
i les inestimables aportacions d'Alba Duran Bros*

A l'Alba. Sense ella, no seríem aquí.

*A totes les persones que he deixat d'atendre en algun moment,
a causa de la meva obsessió i passió: el mar.*

ÍNDEX

1. ELS ORÍGENS

Històries d'amor
Qui sóc jo?
Qui és l'Alba Duran Bros?
En què consisteix Navegant pel Món?
Per què hem creat una associació?
Per què escric un llibre?
Nostàlgia i dificultats abans de partir

2. MEDITERRANI I CANÀRIES

Del C.N. El Balís a Gibraltar (per Alba Duran Bros)
De Gibraltar a Canàries (per Alba Duran Bros)
Lanzarote
Gran Canaria
Tenerife

3. LA TRAVESSIA DE L'ATLÀNTIC

Quin és el meu somni?
Diari de navegació (part 1)
Quines són les principals preocupacions navegant?
Diari de navegació (part 2)
Estic boig o tinc por?
Diari de navegació (part 3)
Creuem l'Atlàntic! (per Alba Duran Bros)

4. LES ANTILLES CARIBENYES DEL SUD

L'arribada a Martinique
Primers dies a Martinique
29 de Desembre de 2016: cap a Santa Lucia!
Ben d'hora, proa a Bequia
El paradís de les Grenadines

La nostra vida és tan fàcil com sembla?
Tinc més somnis?
Navegant pel Món, gràcies a vosaltres.

ELS ORÍGENS

Històries d'amor

Aquesta vida és una història d'amor. Amor al mar i al vent. La meva pròpia història d'amor comença molt abans que jo nasqués. I començava amb una altra història d'amor, al mar i a les persones.

L'avi Joan i l'àvia Antoñita, per part de pare, ja navegaven en un veleret de vuit metres d'eslora, quan encara no disposaven dels moderns aparells electrònics que ens faciliten tant la navegació, avui en dia. Feien la travessia Barcelona – Mallorca cada estiu, en aquell Tarantel, que tant havia sentit a parlar en els sopars familiars, exquisits, per cert.

El meu avi, manetes i autodidacte com mai ningú he conegut, procurava no fallar cap estiu a les illes, en cadascun dels seus velers de la saga, sempre anomenats Esplai. L'últim, l'Esplai VIII, un Visiers 35 de l'any 1980, és el que jo he pogut gaudir, quasi cada estiu, en les travessies a les Balears, en estades prolongades durant la meva infantesa i joventut.

L'àvia Antoñita, valenta i enamorada, tot i no gaudir de les onades com fem tots els meus germans i jo, seguia a l'avi Joan a cada travessia. Per amor, i perquè l'avi dedicava tant temps a fer navegar l'Esplai, com fer que l'àvia s'hi sentís com una reina, a bord. I així ho ha fet sempre l'avi Joan, a casa i al mar.

Així, el meu pare, en Joan Jr., va aprendre a navegar amb el meu avi en les tantes sortides en el clàssic i mític Vaurien, odiat i estimat per tanta gent. És el caràcter del meu pare que el fa guanyar un mundial en aquesta disciplina de vela lleugera.

Per part de mare, el meu besavi Josep es va decidir a fundar, amb altres companys, metges de professió, el Club Nàutic El Balís. Començava la història d'un gran club de la vela catalana. Llavors, tansols era un petit edifici de platja, protegit per un espigó, a la desembocadura de la riera de Sant Vicenç de Montalt, al Maresme.

L'avi Martí va seguir la seva estel·la amb entusiasme. Va ser impulsor i pioner de la vela a Catalunya, en molts sentits. En aquelles èpoques, l'avi Martí i l'àvia Cristina ja recorrien mitja Europa en cotxe i remolc pels barcos dels seus cinc fills, entre ells, la meva mare. Tots ells, oncles i tietes, amb un palmarès esportiu espectacular. Els meus avis, agrònom i mestra de professió, ja eren conscients de les avantatges vitals d'un esport com el nostre, vetllant per les oportunitats dels seus fills, així com la democratització i accessibilitat d'aquest esport per a totes les persones.

La història d'amor dels meus pares començava, doncs, al mar. Ells es conegueren navegant. Pares joves de l'Aina, la meva germana gran, combinaren feina, estudis, paternitat i maternitat, amb escassos 20 anys d'edat. Sense deixar de navegar, competir i assolir bons resultats en campionats estatals i internacionals, com a regatistes i també com a entrenadors.

Quan jo encara estava a la panxa de ma mare, gestant-me, ja vaig participar en algun campionat important. Els meus primers records com a regatista són a bord del nostre estimat Vaurien. Jo tenia 5 anys, i participava, com a tripulant, en un campionat de Catalunya amb la meva mare. Aquella regata la van guanyar el meu pare i ma germana amb 6 anys d'edat, amb l'ajuda de l'oncle David. El que jo recordo, potser gràcies a les explicacions de ma mare, és que, a les empopades, jo havia d'agafar el timó, perquè el pont del tangó al Vaurien és molt alt (o jo era molt petit) i no hi arribava. Així, la meva mare portava el timó a la sortida i a la cenyida, i jo als rumbos oberts amb espí.

Aquell mateix any, tot i les ploreres constants, ja sortia a navegar en l'Optimist. Amb sis anys, ja feia regates tot sol. Això sí, gràcies al meu primer entrenador i a la insistència dels meus pares, perquè, si fós per mi, jo em quedava a la platja jugant. Plorera rere plorera, cada cop que hi havia regata, primer feia una prova i em retirava. Després, dos proves al dia... Recordo una regata que consistia en una travessia, amb arribada a la platja. Coincidia amb el Sant de l'àvia Cristina, i tots el tiets eren a la platja de l'arribada. Feia poc vent, i als meus 7 anys, de través, jo volava sobre el mar. Resulta que vaig arribar el primer. Suposo que, empesos pel reforç positiu de ma mare, tota la família (érem els únics nets, de moment) es va posar a cridar, animant-me: "Ets el primer! Molt bé, campió!". Doncs plorera al canto, altre cop, i no sé ben bé perquè. Però tinc aquella arribada a la memòria.

A mi m'agradava passejar pel mar, més que competir. Però hi ha un punt d'inflexió. Durant l'any 1994 vaig acumular molts premis: al participant més jove! A qui no li agrada que li reconguin l'esforç? Doncs el fet de les copes i els premis va començar a despertar en mi l'esperit competitiu. Algunes ploreres més, però recordo a la Paca, la Pato i el Xixi, entre d'altres, regatistes d'optimist, veterans de 14 i 15 anys d'edat, animant-me quan tornava a plorar, a mesura que pujava el vent. Em devien veure tan petit... En aquella època, els optimists també fèiem el circuit olímpic, un triangle de boies que durava hora i mitja cada prova. Un pèl massa llarg, pel meu gust, en aquells moments...

Campió de Catalunya de la categoria C, l'any 1997. Podi en el mateix campionat l'any següent, darrere l'Aina i el Bernat... Van ser anys magnífics amb el David Mas d'entrenador. El Balís team arrasava. L'any següent guanyo, amb 11 anys i contra tot pronòstic, el campionat de Catalunya absolut. Comença l'època de l'equip català amb el Xavi Garcia i selecció amb el Ramon Aiximeno.

Els viatges amb furgoneta a les copes i campionats d'Espanya són dels millors records que tinc, fins i tot a dia d'avui.

I avui encara, estic bojament enamorat de l'optimist.

Qui sóc jo?

Sóc en Pol. Sóc Gelpí i Cornudella. Orgullós de pertànyer a dues famílies navegants. Però, sobretot, orgullós d'haver après, de tots els seus integrants, el fet de cuidar-nos els uns als altres.

Vaig néixer a Barcelona l'any 1986, però familiarment sempre he estat vinculat al Maresme i al Club Nàutic El Balís. Fent regates de vela, en diverses disciplines, des dels 5 anys d'edat, he sigut membre de seleccions catalanes i estatals, competint en vela lleugera a alt nivell, destacant primeres posicions en diversos campionats de Catalunya, individuals i per equips, així com Top 10 en campionats estatals i participació internacional en mundials i europeus. He navegat en diverses regates d'altura en veler pel Mediterrani, i cada estiu durant la infantesa i joventut he pogut gaudir de travessies a les Balears, amb els avis o els amics.

Tot i haver estudiat ADE i Publicitat i Relacions públiques, tinc les titulacions de Patró de lot i Tècnic de Vela, i sempre he exercit i segueixo treballant com a formador en iniciació i alt rendiment en vela lleugera, windsurf i kitesurf, especialista en Optimist i vela infantil. He format part en diversos projectes esportius i clubs nàutics com el CN El Balís, CN Arenys de Mar, CM Altafulla, CN el Masnou, CN Premià, CN Garraf, CV Fluvià - Empuriabrava i finalment al GEN Roses. També he col·laborat amb la Federació Catalana de Vela com a entrenador de la Selecció Catalana i formació de joves talents en diverses ocasions, campionats i selectius estatals. A més, he treballat com a redactor en premsa especialitzada i dirigit una empresa d'articles nàutics.

Per altra banda, he sigut voluntari en iniciatives solidàries en els àmbits de l'educació i el medi ambient a la Fundació CRAM, de la qual en segueixo sent soci. En aquesta mateixa línia, he sigut l'impulsor i responsable del projecte "Tothom pot Navegar" del GEN Roses, que pretén que l'esport de la vela sigui un motiu d'inclusió per a col·lectius amb dificultats. "Tothom pot Navegar" ha estat guardonat amb el Premi Inclusió Alt Empordà 2015.

Sóc feliç a bord d'un veler o qualsevol andròmina que floti i es propulsi amb el vent; no puc viure sense veure el mar, m'encanta el vent, la velocitat, la sensació de llibertat i la natura, sempre des del respecte. Des de ben petit, he somiat en navegar al voltant del món, per plaer o en regata, i arribar a indrets on només s'hi pugui accedir per mar, havent navegat dies i milles sense veure terra, coneixent noves cultures i persones vinculades a mars i oceans.

Conèixer a l'Alba i compartir amb ella la il·lusió de preparar un gran repte com la volta al món em fa sentir viu, mirar endavant i lluitar per allò que sempre he desitjat. No seria possible sense l'aprenentatge al llarg de la vida amb la família, entrenadors, amics i companys de professió, que m'han ensenyat tot el que sé, i m'han ajudat a adquirir uns valors que, alhora, sempre intento transmetre a tots els meus alumnes i equips de treball.

Qui és l'Alba Duran Bros?

Va néixer a Terrassa l'any 1983, però els paisatges que l'han vist créixer han sigut la Cerdanya, Pals, Santa Pau i les Illes Balears. Sempre a prop de la família, que és qui li ha transmès uns valors i un gran respecte per l'entorn.

Part de la seva infantesa ha transcorregut a la Masella on, a l'edat dels 5 anys va aprendre a esquiar, iniciant-se més tard al món de la competició en el Club d'Esquí del Centre Excursionista de Terrassa fins a l'edat dels 17 anys. Tot aquest aprenentatge li ha permès exercir d'entrenadora d'esquí durant 11 anys, però ha sigut l'experiència a bord del Baliga Balaga, un veler model Fortuna 9, el que li ha despertat la passió pel mar.

Tot i que la seva carrera professional s'ha desenvolupat al voltant del disseny d'interiors, acabant la carrera l'any 2007 i exercint la professió durant 8 anys, el 2014 decideix deixar-ho tot i canviar el rumb de la seva vida, començant per Austràlia durant uns mesos i acabant vivint a l'Empordà, treballant primer en un hotel rural a Vilamaniscle i posteriorment al Grup d'Esports Nàutics de Roses.

És una enamorada de viatjar, descobrir i aprendre de la gent que l'envolta, de conèixer noves cultures que ensenyin a trobar el gran valor de les petites coses i a vibrar en contacte amb la natura.

“El Pol, una ànima pura i plena de sensibilitat, em va fer partícip d'un somni que viu des de que era un nen i això em fa sentir molt privilegiada i afortunada. Ara també s'ha convertit en el meu propi somni i un nou repte per a mi.”

En què consisteix Navegant pel Món?

Aquesta és la nota de premsa publicada en diversos mitjans de comunicació, previ a la sortida:

“LA VOLTA AL MÓN A VELA D’UNA PARELLA CATALANA”

Roses, Setembre 2016. “Navegant pel Món” és el nom escollit per una parella catalana mileurista per posar en marxa el seu projecte de donar la volta al món en veler. Han decidit canviar l’estil de vida, invertir tots els estalvis en el projecte i emprendre aquest somni vital i esportiu, amb la intenció de demostrar que els petits gestos solidaris i sostenibles poden transmetre valors, ajudar a altres persones i animar-les a assolir els reptes que es proposin.

“Navegant pel Món és un estil de vida”. Així ho defineix la dissenyadora d’interiors Alba Duran Bros, que, juntament amb la seva parella Pol Gelpí Cornudella, regatista i entrenador de vela professional, iniciaran l’aventura de les seves vides aquest octubre, quan tenen previst partir des de Roses cap a Canàries per assolir la primera etapa del viatge.

A bord del Savaou, el seu veler d’acer d’onze metres i, alhora, casa des de fa més d’un any, utilitzen energies renovables com el vent i el sol per avançar i obtenir electricitat. Tenen la intenció de navegar pels mars i oceans del planeta durant tres anys, amb sortida i arribada a Roses. Durant aquest temps, gràcies a convenis de col·laboració amb associacions mediambientals i equips mèdics d’investigació, procuraran fer difusió, recaptar fons i emprendre accions per a la preservació del medi marí i la cura de malalties com la síndrome de RETT.

Han destinat tots els estalvis en el veler i la seva preparació, encarant un llarg viatge de més de 30.000 milles nàutiques per tot el planeta. “Donar la volta al món és un somni des de petit, i poder-lo compartir amb la teva companya de vida, enamorada dels viatges i les persones, no es pot desapropiar”, comenta en Pol Gelpí.

El viatge segueix la ruta d’Est a Oest, a través dels tròpics i respectant les temporades d’huracans i ciclons. Després de passar l’Estret de Gibraltar, es dirigiran a Canàries i Cap Verd, que són parades quasi obligades per a viatges transatlàntics cap al Carib. “Un cop a les Antilles caribenyes, la ruta marcada per Amèrica Central pot variar segons les condicions meteorològiques i les recomanacions de la gent local i altres navegants: Cuba, República Dominicana, Jamaica, Veneçuela, ja es veurà.”, esclareix en Pol Gelpí. Per arribar a l’Oceà Pacífic, creuaran el Canal de Panamà per dirigir-se directament a les Illes Galàpagos, paradís de fauna terrestre i marina. Llavors ja encararan la llarga etapa fins a les Illes Marqueses, la Polinèsia Francesa i altres illes del Pacífic Sud. Seguiran altres destinacions com Nova Caledònia, Nova Zelanda, Papua Nova Guinea, Estret de Torres, Sud-est Asiàtic i la travessia al llarg de l’Oceà Índic cap a Madagascar. Deixant el Cap de Bona Esperança a estribord, encararan, des de Sudàfrica, l’última etapa del viatge, de sud a nord per l’Oceà Atlàntic abans d’entrar al Mediterrani i tornar a terres catalanes i retrobar-se amb els seus.

“Durant la travessia, col·laborem amb projectes com Nakawe, fent tasques d’identificació de cetacis i campanyes de preservació d’espècies animals”, comenta l’Alba Duran. A més del projecte mediambiental, són els ambaixadors de la “Regata Carla. Curem la Síndrome de RETT”, una iniciativa catalana per la difusió i recaptació de fons per a la investigació d’aquesta malaltia minoritària que afecta a nens i nenes, en col·laboració amb el cuiner Nando Jubany, el Doctor Manel Esteller i l’institut IBIDELL.

Per a finançar el viatge, comptem amb ajuda de diverses empreses, amics i familiars. “Durant les estades a terra, tenim intenció de treballar d’instructors de vela, kitesurf i windsurf, fent de cambres o utilitzant el veler per a sortides turístiques; no se’ns cauen els anells”, especifica en Pol Gelpí. Així mateix, tenen previst iniciar una campanya de *micromecenatge* per a recaptar fons per al viatge i els projectes socials i mediambientals.

La parella navegant publicarà una sèrie de vídeos de les seves peripècies en un canal de Youtube, i explicarà les vivències a través de les xarxes socials i el bloc www.navegantpelmon.org.”

Aquesta és una bona manera de conèixer el projecte, just abans de començar la volta al món. Hem anat evolucionant i sumant noves col·laboracions, de les quals en sentim orgullosos.

En definitiva, som joves, enamorats del mar, la natura i les persones. Creiem en els somis i els reptes.

“Tots som humans: ajudar-nos entre nosaltres ens fa més forts com a societat.”

Alba Duran Bros. Terrassa, 1983.

“Si tots aportem un granet de sorra solidari, viurem més feliços, en un món millor, lluitant per complir allò que ens proposem.”

Pol Gelpí Cornudella. Barcelona, 1986.

Per què hem creat una associació?

En primer lloc, perquè l'Alba té una sensibilitat especial cap a les persones. A més, és una manera de vehicular activitats i projectes que ja he dut a terme al llarg de la meua vida.

Considero que la vela ha de ser un esport accessible per a tothom. I així ho és. És un esport sense barreres. A l'assignatura de publicitat i creativitat, el professor Folk ens fa una pregunta: feu una llista amb deu ítems que una persona sense una mà podria o no fer. M'hi poso, i de seguida començo a escriure. De cop i volta, ratllo el que havia fet fins el moment i escric: "faría el mateix que amb les dues mans". Cal adaptar-nos als problemes i noves realitats que ens trobem a la vida. Si no, viuríem tots deprimits i apagats.

Així, estudiant a la universitat, vaig fer coincidir un moment que treballava a tres llocs, sense cobrar un duro. Els dos primers eren pràctiques obligatòries. El tercer, va ser de voluntari al CRAM (Centre de Recuperació d'Animals Marins), quan encara era a Premià de Mar.

A Arenys, quan tenia 17 anys, vaig poder gaudir d'una experiència única: ensenyar a navegar a persones amb ceguera visual. De fet, vaig aprendre més que ensenyar: la personalitat dels alumnes, la seva generositat, la seva capacitat d'adaptació...

Ja a Roses, poso en pràctica una idea que feia temps que em rondava pel cap: iniciar un projecte de vela accessible: Tothom pot Navegar. Reconeixen la tasca del projecte, durant el seu segon any de vida, amb el Premi Inclusió Social de l'Alt Empordà 2015. Hi ha molts projectes similars arreu de la costa catalana. El fet innovador és la transversalitat: no ens centrem únicament en persones amb algun tipus de discapacitat, que també, sinó que fem extensiva la participació en les activitats a qualsevol col·lectiu en situació o risc d'exclusió social, per qualsevol motiu i, per tant, també econòmic. Un dels meus somnis és extrapolar aquesta manera de fer, amb pocs recursos, a tots els clubs i escoles de vela de la costa catalana. Potser, quan deixi de ser un navegant rodamón, aquesta associació servirà per posar-ho en pràctica. És un dels meus somnis.

El fet de voler donar la volta al món, entenent l'aventura com un repte vital i la consecució d'un somni, pot servir, i ha de servir, per inspirar a altres persones a llençar-se a la piscina, a iniciar projectes, a lluitar per un somni. Juntament amb la sensibilitat social que procurem desprendre, l'associació permet vehicular aquestes activitats i dotar l'aventura d'un caràcter clarament solidari, més enllà del plaer personal que pot suposar el viatge.

Des del primer moment, col·laborem amb diverses organitzacions sense ànim de lucre:

- Institut IBIDELL de recerca biomèdica: destinem 500€ de les aportacions dels nostres mecenes de Verkami a la investigació de la Síndrome de RETT, una malaltia degenerativa i mortal que afecta sobretot a nenes.
- Nakawe Project: fem de reporters en l'àmbit dels cetacis i dels taurons per a la conscienciació i preservació del nostre estimat medi marí.
- Stop Mare Mortum: difonem la paraula i el manifest d'aquesta organització, que defensa l'acció política en la crisi dels refugiats al Mediterrani.
- Fundació Privada Collserola: estem creant un mapa de salinitat del món, per tal que alumnes d'aquestes escoles puguin rebre informació de primera mà i aplicar-la als itineraris curriculars pertinents. A més, en el marc del projecte educatiu eTwinning, hem començat un

intercanvi amb alumnes d'anglès de 4t de primària, on ens fan preguntes de la vida a bord, íntegrament en anglès, per tal de millorar, uns i altres, el nostre nivell en aquesta llengua.

Navegant pel Món. Esport, Solidaritat i Sostenibilitat:

és una associació sense afany de lucre, constituïda el 2016, per vehicular activitats socials, esportives i mediambientals, algunes d'elles en marxa des de fa més de deu anys.

Segons els estatuts establerts...

Els fins de l'associació són:

- Promoure els esports nàutics a Catalunya i al món.
- Fomentar els valors de l'esport com a via d'inclusió i millora de la qualitat de vida.
- Facilitar una oferta de lleure formatiu per a infants i joves.
- Promoure valors mediambientals associats a les activitats a la natura.
- Dotar d'oportunitats de lleure a persones i col·lectius en situació o risc d'exclusió per motius econòmics o discapacitat.
- Ajudar a esportistes a la consecució d'objectius esportius d'alt rendiment.

Per aconseguir les seves finalitats, l'associació realitza les activitats següents:

- Creació, organització i execució de projectes solidaris. (Ideòlegs i promotors de "Tothom pot Navegar", al GEN Roses, Premi inclusió social Alt Empordà 2015).
- Organització d'esdeveniments esportius i solidaris. (Col·laboració amb la Marató de TV3, campionats benèfics del sector nàutic, nacionals i internacionals).
- Col·laboració i suport d'iniciatives solidàries i mediambientals. (Nakawe project, Curem el Síndrome de RETT, eTwinning, Fundació Privada Collserola, Stop Mare Mortum).
- Investigació i publicació de recursos pedagògics esportius. (Meritxell Cornudella, membre de l'associació).
- Xerrades, tallers i cursos de navegació.

Per què escric un llibre?

Potser no es pot considerar llibre encara, però...

Com tot navegant i armador d'un veler, sempre hi ha lloc per a lectures de tot tipus en la petita biblioteca de la cabina principal. Des de ben petit, amb mare dedicada a la pedagogia, se m'ha inculcat el valor de la lectura com a mètode d'adquisició de coneixement, i com a entreteniment saludable. Tot i així, els llibres d'aniversari i Sant Jordi han sigut, majoritàriament, de novel·la marítima o bé relats de navegants oceànics. Són els llibres que em menjo ràpid, quasi literalment.

Per altra banda, crec que la lectura és cultura. És una bona manera de conèixer visions de persones, relats d'aventures, peculiaritats d'indrets... És, en definitiva, una altra manera de conèixer. Molt acostumats a les noves tecnologies, prendre's el temps per llegir allò que algú ha escrit amb antel·lació i estil propi, no és comparable. Espero contribuir, d'alguna manera, a no perdre aquest bon costum.

Així com a mi m'ha servit la lectura de novel·les i relats nàutics, espero que, almenys a una persona, li serveixi per a iniciar un projecte semblant o d'alguna altra naturalesa. Així, l'objectiu d'escriure aquestes humils línies ja serà assolit i tot plegat tindrà, si bé, una mica més de sentit.

Aquest relat neix durant la travessia de l'Atlàntic, la primera, espero, de moltes. Afegim els articles publicats al blog des de la sortida del Club Nàutic El Balís. Navegant, em vaig fent preguntes, a mesura que escric quatre línies per resumir cada dia de navegació. Al final ha sortit una combinació del diari de navegació amb la resposta a aquestes preguntes, començant per una mica d'història personal: on comença tot i com acabem creuant l'Atlàntic. No seria possible sense l'ajuda de l'Alba, doncs la seva sensibilitat i la manera de descriure les aventures afegeix un valor incalculable. Personalment, aprofito per exposar, resumidament, el pas de regatista d'optimista a armador d'un petit veler d'acer, creuant l'oceà Atlàntic, com a antessala d'un projecte de volta al món a vela.

Disculpar-me, per avançat, de les faltes de mecanografia, ortogràfiques i gramaticals. Tot i les revisions i correccions, no sóc pas un escriptor professional ni estudiós de les lletres. Veureu que incloc en el meu vocabulari la paraula "barco", inevitable en la meua cultura i el meu entorn. El to i l'estil d'escriptura, canvia a mesura que va avançant l'aventura, tal com passa amb les emocions i l'estat mental de cada moment.

Nostàlgia i dificultats abans de partir

Plorant com un nen, d'emoció, escric aquestes línies. Assegut sol, amb vistes al mar i al Balís, penso en tornar abans de començar la volta al món, esperant que res no hagi canviat quan torni a casa. Si mai tornem...

"Nacho, sé que ens ajudes desinteressadament. Jo et regalo aquest matí del meu temps, per ajudar-te a traslladar el local. És com puc agrair-t'ho, i em faria molta il·lusió".

En Nacho va ser el meu primer entrenador de regates. Jo tenia sis anys, i ell havia de suportar estoicament les meves ploreres, dia sí i dia també. Sort en vaig tenir d'ell i les seves empentes per arribar tan lluny. Espero haver adoptat la seva prioritat com a entrenador: el benestar i la millora, com a persones i esportistes, de tot l'equip al càrrec.

Ara, el Nacho, com tanta altra gent, ens ajuda amb consells valuosos i material de navegació. És al·lucinant la bondat i empatia de les persones; cada dia hi crec més.

Dir-vos, a tots aquells que ens diuen: "quina vidorra" que, durant aquests mesos de preparació i navegació, guanyen els mals moments. Tenim temps, i l'utilitzem procurant gaudir del camí, però estem treballant el finançament perquè, de moment, no hi arribem. Ho convertim en un repte i una oportunitat, però no deixa d'angoixar i no ajuden els preus desorbitats del sector...

Sort en tenim de tanta i tanta gent que ens està ajudant, per petita aportació que faci, moralment o amb materials. Per això, aquest projecte de volta al món s'està convertint, cada cop més, en solidari: volem retornar la filantropia que ens regalen, com un tresor, i contribuir a la millora del bé comú, persones i entorn. Això ens omple tant o més que navegar, i ens esperona a seguir endavant.

Ens anem coneixent els tres, el Savaou navega alegre i segur, i cada cop estic més convençut que necessito viure al mar, però es diu ràpid: 2.000 milles nàutiques navegades sense pilot automàtic. Massa ràpid, es diu: les travessies llargues són el millor moment, però també el pitjor.

Quina contradicció, no? Com tantes altres, que et fan dubtar i t'entra el cangueli: "On ens estem posant...?". Hem sortit de la zona de confort, i seguim allunyant-nos-hi, més i més. Això no ajuda a la convivència, que també s'emporta els millors i els pitjors moments del viatge.

Compte enrere: tenim 30 dies, abans de la sortida prevista, per deixar el Savaou enllestit amb els mínims de seguretat i navegació, i estar preparats nosaltres mateixos.

Seguim lluitant, perquè creiem que s'ho val, i perquè això ens han ensenyat el mar, l'esport, la família i els amics: el sacrifici, la constància, l'esforç i el treball en equip, t'apropen molt a aconseguir-ho.

Estem ansiosos de seguir trobant i comptant amb tots i totes, que ens heu ajudat: aquells que ens animen a continuar i aquells que ens segueixen, que ens fan sentir més a prop. A qui ens admira, i a qui inspirem. A qui no ens veu capaços, que ens fa més forts. A qui s'ofereix desinteressadament. Als consells, i als materials cedits, tan necessaris. A qui ens vol veure, a qui li agrada el que fem, amb qui aprenem constantment, i a qui ens diu: "Torneu!".

MEDITERRANI I CANÀRIES

Del Club Nàutic El Balís a Gibraltar (per Alba Duran Bros)

Total Milles: 560 nm.

Recalades: Port Roda de Berà, Sant Antoni de Portmany (Eivissa) i La Línia de la Concepción.

Total dies travessia: 6 dies

Persones a bord: Pol, Alba, Hug i Pilar.

Avistament d'animals: Dofins, tortugues i caps d'olla.

Mar / Oceà: Mar Mediterrani

Després d'un dia frenètic per deixar-ho tot a punt per "partir": estibar menjar, guardar la roba, equilibrar el Savaou, revisar oli, omplir gasolina... i acomiadar-nos de totes aquelles persones que ens han vingut a dir adéu i que no sabem quan tornarem a veure, deixem anar amarres a la 1:00 AM des del Club Nàutic El Balís.

Ara sí que sí, ara és el moment!!! Comença el nostre somni, la nostra aventura cap a mars, oceans i terres desconegudes. Una mescla d'emocions i sentiments ens acompanyen. Què bèstia! No tenim por i tenim molt clar què és el que volem. Som-hi, Savaou!

L'Hug i la Pilar seran part de la tripulació i companys de viatge del Savaou durant la primera i la segona etapa fins al Carib. És una passada com ens han estat ajudant els darrers dies abans de marxar. Compartir l'experiència i les guàrdies amb ells és d'agrair. S'han adaptat molt ràpid al ritme del Savaou i a la vida a bord.

Abandonem la bocana del Port Balís i, veient-la cada cop més petita, ens fa ser conscients que ara només toca avançar i tirar endavant. Amb major i gènova, rumb cap al Por de Roda de Barà (1a recalada), on l'Stella i el Manel ens esperen i amb qui, tots plegats, celebrarem l'aniversari de l'Alba. A Vilallonga del Camp, acompanyats pel Dito, el seu gos, gats, una tortuga, art per tot arreu, bona música, bon menjar i sobretot molt bona gent. Moltes gràcies.

Eivissa ens espera, 140 milles nàutiques per endavant, amb ventet i poca mar.

Ja hem aconseguit canviar l' AIS, que estava defectuós, per un de nou i aprofitem per veure com funciona. Tenir AIS (Teco-Ferran) i pilot automàtic (Nàutica Aviñó) fan les travessies molt més agradables i fàcils. És un luxe.

Comença a fosquejar i la nit es presenta freda; una sopa calenta i uns bikinis ens reconforten. Després d'una nit tranquil·la i de guàrdies compartides comença un nou dia amb sorpresa inclosa. Hem pescat!!! Ja tenim dinar. Netegem la llampuga i cap al forn, amb un llit de ceba, tomàquet i patates. Boníssim!!

Ja veiem terra però no és fins a la una de la matinada que no estem fondejats a Sant Antoni de Portmany (Eivissa), on demà al matí ens espera el Marcos per anar a veure un barco que té a la venda i que poster l'Hug i la Pilar s'animen a comprar.

Dissabte dia 30 d'Octubre, són les set de la tarda quan llevem l'ancla i posem rumb cap al SW. Després de revisar que tot estigui ben tancat i estibat, engegar el GPS, la radio VHF... sortim de la badia de Sant Antoni de Portmany, des d'on gaudim la posta de sol. Amb la major hissada i el motor a poques revolucions anem fent milles cap a Almeria.

“Xino-xano”, al ritme del Savaou, anem veient com l’illa d’Eivissa es va fent més i més petita, mentre unes pizzes casolanes estan fent-se al forn.

És fosc però l’espectacle d’estrelles sobre els nostres caps ens deixa bocabadats i ens acompanyen durant les guàrdies nocturnes.

El dia es desperta assolellat i calorós, una mica de gregal i mar plana fan que la travessia sigui molt agradable.

- Ep, què és allò que flota a la nostra amura d’estribord? – diu l’Alba.

Ens hi acostem a poc a poc amb els ulls ben oberts. Quina grata sorpresa, és una tortuga boba o cabezona (*Caretta Caretta*). Ens emociona com, del no res, apareixen animals a la superfície que ens vénen a saludar. Ens animem a parar i tirar-nos a l’aigua per veure-la i sentir-la més a prop. Quina passada, són moments de màxima emoció, sentir la immensitat del mar sota els nostres cossos i veure com neda la tortuga no té preu. A partir de la primera tortuga ens quedem parats, perquè no parem de veure’n més .

- Mira, una altra!!!– diu la Pilar.

- Dues al nostre babord– replica l’Hug.

Després d’anotar les coordenades de totes elles i de fer-ne fotografies per Nakawe Project, aprofitem el bany per dutxar-nos. Quin “gustasso”!!!

Comença l’hora màgica, és moment de tirar les canyes. Dit i fet, pesquem una llampuga. Ens quedem absorts mirant-la. És preciosa, quins colors; grocs, blaus, grisos... Sembla una espècie tropical.

Els dies i les hores transcorren lentament, entre àpats, guàrdies, exercicis per moure el cos, test de salinitat per la Fundació Collserola, preparar algun sistema de politges, bàrbers, pesca.... anem avançant i fent milles aproximant-nos a Almeria. El “parte” ha canviat una mica i tenim més vent, que ens fa decidir continuar i anar directes cap a Gibraltar.

És per aquesta zona propera a Màlaga que no parem de veure dofins i més dofins i de sobte se’ns creuen dos caps d’olla (calderons) per la nostra proa. “Uuuuuu”!!!!

Mirem pel nostre voltant i ens adonem que estem envoltats d’una desena. Quina canya! Decidim parar i contemplar-los, des del Savaou i des de dintre l’aigua. Quina experiència més impressionant, tenir-los tan i tan a prop i veure’ls lliures al seu medi. Són moments inoblidables i de gran felicitat.

Després de 4 dies de navegació ja veiem el Penyal de Gibraltar, entre multitud de mercants de grans dimensions pel nostre voltant. Ja tenim l’Oceà Atlàntic més aprop!!!

De Gibraltar a Canàries. (per Alba Duran Bros)

Total Milles: 578 nm.

Total dies travessia: 5 dies i mig.

Persones a bord: Pol, Alba, Hug i Pilar.

Avistament animals: Dofins i tortugues.

Mar / Oceà: Oceà Atlàntic

Després d'uns dies al Port de la Línea de La Concepción, on hem aprofitat per fer diverses reparacions: col·locar un sobre nou a la cuina, adaptar l'escala d'accés a l'interior, instal·lar nous adaptadors a les bombones de gas... i visitar Gibraltar, ha arribat el dia de tornar a la mar.

Són les 5:30h del matí del dia 6 de novembre, ja estem tots a punt, amb cares de son però molt emocionats, llevem l'ancla rumb a les Illes Canàries. Envoltats de grans mercants per tot arreu, anem veient com el Penyal de Gibraltar es va fent més i més petit i el dia es va aclarint.

Ja estem a l'Estret de Gibraltar, veiem terra a banda i banda: Espanya al nostre estribord i Àfrica al nostre babaor. Comencem a ser conscients i a percebre el que són realment els corrents, tan desconeguts per a nosaltres, venint del Mediterrani. És molt curiós veure com, a tot drap i a tota marxa, de cop mires el GPS i veus que la nostra velocitat és 0, deixant una bona estela al nostre darrere. Sí, 0!!! Ens fem un fart de riure. Uns dofins ens vénen a saludar, però anem tan lents que s'avorreixen i no triguen a marxar.

Tarifa ens queda a la nostra popa i després d'una trabujada, l'Alba i la Pilar comencen a preparar un pastís de poma per esmorzar. Boníssim!!!

El dia transcorre lentament, poc vent però sempre avançant i fent milles.

Ara sí que sí, això ja és l'Oceà Atlàntic. Les onades, el moviment, la massa d'aigua desplaçant-se... no té res a veure amb el nostre Mediterrani, però al Savaou li agrada i navega content amb major i gènova hissades. Ens acomiadem del primer dia de navegació amb una posta de sol impressionant, acompanyada de bona música. Gràcies al grup musical català Amaika, que ens fa sentir lliures i afortunats.

Després d'un bon sopar és hora de començar les guàrdies. L'Alba és la primera i déu ni do quina guàrdia més mogudeta, però no pel que fa a la mar, sinó per la quantitat de barques de pesca que feinegen pel nostre voltant. Dues ens passen tan a prop que veiem les cares dels pescadors i tot. Buffff...

El Savaou i la seva tripulació seguim navegant contents per l'Atlàntic amb vents favorables i establerts de N a N-E, a tot drap i amb el pilot automàtic treballant sense parar. Ens encanta i és un més entre nosaltres, el bategem: el Manolo!!! És un plaer poder lliurar-nos de tant en tant de la canya, encara que sempre estiguem pendents del rumb i de la navegació. A poc a poc, el mar va canviant i una mica més d'onada ens acompanya. Al principi se'ns fa més incòmoda la vida a bord però, poc a poc, ens anem acostumant.

Quan el vent puja, l'Hug i el Pol xal·len com nens, jugant a veure qui fa el rècord de velocitat. Aquest cop, és l'Hug qui el fa: 8,4 nusos de velocitat GPS (un GPS antic que sempre va 3 segons tard i fa la mitjana de 4 segons, però és la nostra referència). D'aquesta manera també aprofitem per deixar

descansar al Manolo, doncs amb l'onada més formada (3 metres segons la previsió) li costa mantenir el rumb i comença a fer sorolls sospitosos.

En una de les trombes d'aigua i vent per la nit, en una guàrdia de la Pilar i l'Hug, l'invent del Pol per mantenir el gènova obert atangonat amb la botavara fa trencar el terminal. Seguim amb la botavara recolzada a coberta per la nit, i ja durant el matí següent fem un altre invent per poder amarrar l'amantell de la botavara i mantenir-la alçada. Fins i tot, permet obrir la major! Però seria un error mantenir una reparació de fortuna com a definitiva, i més sent un terminal que suporta tanta pressió amb el "pajarín" i l'amantell. N'haurem de demanar un quan arribem a Lanzarote, i ho afegim a la llista interminable de tasques a fer i articles per comprar del projecte.

Aprofitem la "golden hour", la millor hora. L'hora màgica. És el moment de tirar les canyes amb l'esperança de poder cuinar i gaudir d'un peixet ben fresc. No estem de sort i perdem algunes rapales pel camí.

- Serà que era un peix massa gros?
- Serà que el fil que tenim és massa fi?
- Serà, serà,....?

Sigui el que sigui no pesquem, però tranquils, que no passem gens de gana. Anem ben carregats. És molt curiós el que fa tenir temps, no estem ni acabant-nos l'últim plat del dinar que ja pensem què cuinarem per sopar.

Les condicions de navegació varien poc, però de tant en tant ens apareix un núvol carregat d'aigua i vent que ens fa despertar de la nostra calma i actuar ràpid: un ris, dos rissos o fins i tot tres rissos, posar-nos els equips d'aigua, tancar totes les escotilles... tot això succeeix en un temps d'uns 15 minuts i la calma ens torna a aparèixer. Això és l'Atlàntic!

Algú crida: Terra a la Vista!!! Ja veiem la primera illa de les Canàries, l'Illa Alegranza i, mai millor dit, ens posem tots molt alegres al saber que estem a punt d'aconseguir el nostre primer repte. Deixem l'Illa Alegranza a la nostra popa i deixem per babor l'Illa de Montaña Clara. Ja tenim la Graciosa més a prop quan txxxxxxx!!!! Eppp, acabem de pescar. Una tonyina, ja tenim sopar de benvinguda!!!

Mentre enrotllem major i gènova, encenem el motor i no deixem d'observar la Montanya Amarilla. Ja estem envoltats de terres volcàniques.

Cansats de la travessia però molt feliços de ja estar fondejats a la Graciosa gaudim de la tonyina i cap al llit. Ha sigut una gran experiència!!!

Lanzarote

El fondeig a la Graciosa ha sigut una mica arriscat. Nosaltres no tenim sonda, i les marees es comencen a deixar notar. Mentre en Pol descansa, ens adonem que el barco fondejat a la nostra amura de babor comença a escorar. No hi ha ningú a bord, i la quilla ja toca la sorra. Poc després apareix el capità amb la seva auxiliar, però ni s'immuta. Nosaltres fondegem sobre 4 metres de fons, i amb molta cadena per allunyar-nos d'uns esculls que tenim a prop de proa. Tot i així, estem convençuts que la previsió de gregal de 25 nusos amb ratxes de 30 es mantindrà tota la nit i farà quedar el Savaou lluny dels baixos. Així serà.

Decidim no tocar terra (amb tot el que implicaria de baixar el Red Dolphin a l'aigua...). Tal i com la Laura Iza en parlava al Pol de la Graciosa quan van coincidir a la universitat a Barcelona, diuen que és un paradís natural espectacular. Haurem de tornar-hi.

El matí següent aixequem l'ancla per posar proa a Port de la Nao, a Arrecife, situat a la costa est de Lanzarote. Ens esperen 20 milles nàutiques. A l'estret entre la Graciosa i Lanzarote, el vent de proa es deixa notar i hem de fer treballar el motor. 36 cavalls a vegades no són del tot suficient per moure les 14 tones que ja deu pesar el Savaou. De sobte, el motor suavitza progressivament el soroll fins a parar-se, acompanyat pel corresponent "piiiip". Amb la major mig desenrotllada, ens posem d'empopada, mentre valorem les opcions: dirigir-nos al sud, a Marina Rubicón, deixant Lanzarote per babor, fondejar a vela a la Graciosa o revisar l'oli i reposar-lo. Efectivament, ens hem cruspit tot l'oli del motor. No tant per la travessia al mig de l'Atlàntic, doncs el vam encendre poc, i tansols per ajudar a les plaques solars a carregar bateries, sinó per les 15 hores de corrent en contra a l'Estret de Gibraltar. Carreguem oli i tornem a enfilat rumb al nord per deixar a estribord Jameos del Agua i els grans penyassegats que custodien el poble al seu nord-est, per seguir fins a Arrecife.

El gregal va baixant d'intensitat, i el rumb de través és prou agraït. A mesura que ens anem obrint al vent amb la costa est de l'illa, seguim la ruta d'empopada. Cometem l'error de no fixar la major amb una retinguda, i en una de les batzegades amb les onades, es trenca el grillet integrat al suport del carro de la major. Moment de nervis inicialment però també de riures. Seguim només amb gènova. Més endavant, ja amarrats, trobarem un grillet entre la caixa de recanvis, que encaixarà perfectament amb el carro de major, i el podrem substituir, deixant el sistema encara més reforçat de cara a la travessia fins al Carib.

Ja a la bocana de Puerto de la Nao, sentim crits i xiulets. Són la Blanca i el Jordi que ens han vingut a rebre. Seguien la ruta del Savaou atentament amb les aplicacions de l'AIS. Ens ajuden a amarrar, i el Jordi puja a bord emocionat, tremolant i plorant com un nen. Ens fonem en abraçades; costa respirar. Amb la Blanca i el Jordi (i la Llesca i la Pluja) hem compartit casa i molts bons moments a Sant Pere Pescador, a l'Alt Empordà, durant algunes temporades.

Després de revisar les amarres i deixar el Savaou ben atracat, sortim pitant amb ells cap a un sopar de comiat d'un amic de l'illa. Curiosament, acomiaden un simpàtic noi amb qui el Pol va coincidir, fent de patró d'un xàrter amb uns ja bons amics del Pallars, gràcies al Mon, en un comiat de solter a Menorca. Passem una nit amb molt bons moments, amb música en directe (quatre timbals), barbacoa i bona gent (quasi tots catalans, per cert).

Només portem unes hores a Lanzarote i ja ens sentim com a casa, i més quan aquest sopar té lloc a un espai privilegiat, que li diuen El Arbol (n'hi ha ben pocs a l'illa i aquest destaca molt). Passarem

els propers dies a casa el Jordi i la Blanca. La trobada amb la Llesca, amb qui el Pol ha fet moltes passejades per l'Empordà, és especialment emocionant. Ens deixen la furgoneta per visitar l'illa, fem visites al Jordi a Famara, on hi fem una mica de surf amb la Blanca i gràcies al Jordi, soparets a casa, excursions al castell de la Villa de Teguisse (on viuen), compres diverses i la nova tapisseria del Savaou, entre altres invents en costures i dissenys del Jordi. Una veritable família.

El port d'Arrecife no és gaire agraït a la vista, i l'aigua de les dutxes sempre la vam trobar freda. Però vam poder fer rentadores, i hi ha totes les facilitats que es necessiten com a navegants. Visita obligada a la ferreteria, per comprar quatre recanvis i un carregador de bateries que encara ens mancava. Rebem el terminal de la botavara gràcies a les gestions d'Intermar Sailing i l'Aina Gelpí, que va recollir i enviar amb una gran diligència la peça, tant necessària per a la navegació.

A Arrecife ens retrobem amb un vell i gran amic navegant del Balís, el Pancho de Budallés, que també ha fet la travessia des de la península amb un magnífic Swan. Visita el Savaou amb en Xavi, un noi molt trempat de Matadepera, i apareixen amb aportacions desinteressades per al projecte de la volta al món: ens patrocinen el cost del terminal de la botavara i en regalen una navalla Leatherman, que des de llavors tindrem sempre a mà per a qualsevol imprevist. També porten vinet i cervesa, i passem una bona vetllada amb tota la tripu i el Jordi i la Blanca, molts riures i anècdotes que recordarem amb molt d'afecte.

Mentre estem al Savaou reparant el dipòsit d'aigua dolça, sentim des del pantalà que ens criden: "Navegant pel Món!!". És en Pablo, un jove i amable armador d'un Puma 34. Ens ha conegut per la boca de tauró a la proa del Savaou; ens segueix a les xarxes socials. Xerrem una estona, visitem mútuament els nostres barcos i ràpidament connectem. Ens vol fer una entrevista! Mare de déu, quina vergonya... Però gràcies al seu tarannà, ens sentim a gust i ens sincerem, tot el que podem, davant la càmera. El podeu conèixer i seguir la seva aventura a la magnífica pàgina web Navegandosinfrontera.org. Gracias por tus consejos, Pablo, y sobretodo ¡gracias por tu visión de este mundo y las personas! ¡Tenemos pendiente un cóctel bajo un cocotero!

Com veieu, Arrecife potser no és bonic, però coneixem i ens retrobem amb grans persones. A més, coincidim amb la preparació d'una de les moltes regates transatlàntiques per excel·lència, la RORC. Puerto de la Nao respira a regatistes i famílies senceres de navegants. Comencem a veure nenes i nens petits a bord de velers i la mar de felïços.

És ben interessant la xarxa de contactes i amics. Gràcies a la Laia Tutzó, que ens va posar en contacte, en Pol té l'oportunitat de conèixer l'Aleix Gainza, armador de l'Infinito. L'Aleix ja porta unes setmanes a Marina Rubicón, esperant l'Eugènia, treballant a la península, amb qui, juntament amb un gat i un gos, també tenen intenció de donar la volta al món a vela, en un preciós jawl. L'Aleix es presenta al Savaou amb el Tritón, el seu fidel i amigable gos negre, que puja a bord amb gran facilitat, denotant una bona adaptació a la vida en un veler. Intercanvien impressions dels barcos i la navegació, però en Pol sobretot s'emporta de l'Aleix la seva alegria, el convenciment del que està fent i els seus consells. Només ens va faltar tornar-li la visita a Marina Rubicón... Ells sortiran cap al Carib dos mesos més tard, amb parada a Cap Verd. Esperem retrobar-nos amb ells en alguna etapa de la volta al món!

Així, entre amics navegants i amb molts bons records a la nostra memòria, ens acomiadem de l'illa de Lanzarote, després d'haver millorat una mica més el Savaou. Propera parada: Gran Canària.

Gran Canària

Recorrem la costa est de Lanzarote per deixar-la a estribord i Fuerteventura a babor. Teníem intenció de fer una parada a l'illa del Lobos o Fuerteventura però, finalment, veient la previsió de méteo i la llista interminable de tasques a fer, decidim fer proa cap a Gran Canaria.

Posta de sol espectacular entre Lanzarote i Fuerteventura, i encarem una nit cap a Las Palmas, a la part nord-est de l'illa de Gran Canaria. Briseta de NE, amb mar de fons, gran i llarg, de nord. Naveguem amb tot el drap hissat i, a estones, acompanyem les veles amb un toc suau de motor.

Durant la nit, en una de les guàrdies del Pol, ens quedem sense vent, navegant només a vela. Tant és així, que perdem el govern, a causa de la poca velocitat i una petita despistada del capità. Portant les dues canyes a l'aigua, una per cada costat del Savaou, fem una volta sencera. Sí, un 360... Un dels fils es lia amb l'hèlix. Seguim a vela, a poc a poc, fins al matí. Quan la tripulació comença a despertar-se, toca tirar-se a l'aigua a desenredar el fil de l'hèlix. És important treure'l tot per no malgastar el coixinet de l'eix. Unes quantes capbussades, ganivet en mà i ja ho tenim llest. Sembla que no n'ha quedat ni un centímetre i el motor funciona bé, tot i que sentim un soroll que abans no feia, quan anem al ralenti...

Cap al vespre entrem al Port de Las Palmas on, teòricament, degut al trànsit de grans mercants, s'ha de contactar amb l'Autoritat Portuària pel canal 16. Entrant al port comercial a babor, entre la marina i el RCN de Gran Canaria, hi ha una platja on pots fondejar-hi davant. Hi ha molts velers. És un lloc, per tant, molt protegit, tot i patir els sorolls i les onades dels mercants entrar i sortir. Pensàvem que era gratuït, però està gestionat per l'Autoritat Portuària de Las Palmas, i hem d'anar a la marina a fer l'entrada i pagar la corresponent taxa. Per 3€ la nit/barco (per la nostra eslora), tens dret a dutxes i tot. No està gens malament, si som quatre tripulants.

Aprofitem Las Palmas per visitar la Laura Iza, companya del Pol a la universitat i també en l'època de campionats d'Espanya d'Optimist. Ens convida a dinar al seu apartament amb vistes a la ciutat i intercanviem moments i records. La Laura s'ofereix per a qualsevol ajuda i així serà amb algunes gestions. És d'aquelles persones positives, enèrgiques i sempre amb un somriure. L'Alba s'hi enamora ràpidament. La Laura es fa estimar. ¡Muchas gracias, Laurita!

Las Palmas és un bon lloc per sortir cap al Carib. A la marina es respira Atlàntic en els bars de la façana del port, i fa dos dies va sortir cap a Santa Lucia la regata ARC, amb rècord de participació. La Laurita ens explica que va ser espectacular tantes veles a l'horitzó... Tant és així, que a les oficines de l'Autoritat Portuària van de bòlit. Cues i més cues... Estaven desbordats durant la preparació de la regata i encara no s'han recuperat. Has d'agafar número, per poder fer l'entrada i la sortida, com si estiguessis en un país nou, i després d'agafar tanda a primera hora, et toca a la tarda o al vespre. Pacència. Mentrestant, els banys estan oberts al públic per evitar problemes de gestió amb les noves entrades de barcos. Aprofitem per fer quatre compres més de recanvis a Rol Nautic, on son molt professionals i tenen de tot. Molt recomanable. Toca també comprar temes electrònics per a la navegació a MediaMarkt.

Alguna passejada per la ciutat, destacant sobretot la platja nord, amb bars i xiringuitos que no ens permetem el luxe de tocar, i una gran aflluència de surfistes. En definitiva, es tracta de caminar i estirar una mica les cames. És agraït ja que, en 30-40 minuts, travesses la ciutat de punta a punta. Aprofitem també per fer les gestions necessàries per les vacunacions. Segons la ruta, hem de

vacunar-nos de la Tifoidea, Hepatitis A i B, Tètanus i Febre groga. Algunes ja les tenim, i la que ens posen és la Febre groga. Aquesta és una de les poques que molts països requereixen a l'entrar-hi, i ja tenim el passaport de vacunació. Això ens explica el metge en cap de l'oficina de medicina tropical, un home molt catxondo i trempat, que ens explica anècdotes interessants, però que no vénen al cas. Tots plegats riem una estona. Tot i la bona experiència, recomanem deixar enllestides les vacunes abans de sortir de casa, ja que hi ha algunes que per seguretat social t'estalvies molts diners. Ara bé, s'ha de calcular el temps d'aplicació...

El Moskito Valiente, amb el Jose i la Andreia, és company de fondeig. Ens hi retrobem després de conèixer-lo a Formentera, gràcies a l'Iñaki Solano del Sikkim. El Jose porta 6 anys recorrent l'Atlàntic i el Mediterrani amb el seu veler, dedicant-se a fer xàrters per les Balears i, sobretot, a les illes de San Blas, a Panamà. És un enamorat d'aquestes illes. Visita al Moskito, visita al Savaou, cerveseta en algun bar del port... No deixem passar cap oportunitat per preguntar-li coses i empapar-nos de la seva filosofia i experiència. Ens deixa eines, materials de recanvi, i sobretot consells per anar enllestint temes de la llista de tasques al Savaou. Ja hem canviat el terminal de la botavara, un dels temes importants, entre d'altres que ratllem de la llista.

No podem marxar de Gran Canària sense coincidir amb els germans Badalló. Gran retrobament amb en Pau i la Lluna, que es bolquen en ajudar-nos i aconseguir-nos recanvis per la travessia. Amb ells, el Pol va fer de monitor i entrenador durant uns quants anys al Balís i Arenys, ara ja fa temps. No paren de treballar i, tot i així, cada dia troben moments per visitar-nos. Algun llibre, materials de navegació i una guitarra amb molta trajectòria ens emportem cap al Carib i, d'aquesta manera, també ens acompanyen en el nostre viatge, així com la seva alegria i capacitat de superació.

Entre reparacions i visites d'amics, l'Hug i la Pilar, enamorats del windsurf, lloguen un cotxe per recórrer l'illa per terra i fer la visita obligada a la meca del windsurf de Canàries: Pozo.

Se'ns fa curta l'estada a Gran Canària, però toca avançar. El pilot autòmatic de respecte ens espera a Tenerife i, sobretot, la família per part de la mare d'en Pol. El dia de la sortida, l'Àngel Zubiria, gran entrenador i millor persona, ens visita al Savaou amb la pneumàtica, mentre entrena l'equip d'Optimist del RCNGC. En pocs dies, l'Arnau, germà petit d'el Pol, visitarà el club per fer el mític trofeu AECIO. Tot queda en la gran família de la vela.

Tenerife

Sortim de Las Palmas al vespre i posem rumb al nord, per deixar l'illa de Gran Canària a babor. Toca cenyida i, per tant, mar formada de proa, també. Ens esperen 50 milles nàutiques, amb rumb teòric cap al 290, que decidim fer tansols a vela. La primera bordada, amurats a babor, fa que ens separem una mica de l'objectiu. Tot i així, la previsió marca una rolada important cap a la dreta, i ja ens interessa guanyar nord. La navegació és, per una banda, estable lateralment: mantenim una escora constant. Per altra banda, les pantocades amb les onades fan pujar i baixar la proa, i és incòmode dormir-hi. En Pol allarga la guàrdia per la nit. El pilot de vent, amb les millores del Jordi i l'Hug a Lanzarote, treballa prou bé, tot i que se'n va una mica d'orçada i s'ha de reforçar la tendència amb una goma elàstica per sobrevent, que anem regulant cada certs minuts. El fet d'escorar i la distribució de la sentina del Savaou, fan que l'aigua que va entrant per l'estopada, tot i no ser molta, s'escoli per sobre del terra de la cuina (a babor) i de la taula de cartes (a estribord). Per la matinada virem, ja amb la rolada, i encarem l'illa de Tenerife, apuntant lleugerament a sotavent de Santa Cruz, el nostre destí.

Desperta el dia amb trombes d'aigua i fortes ràfegues de vent, que fan que la guàrdia de l'Alba sigui mogudeta. Anem sortint a regular veles, enrotllant i desenrotllant segons la intensitat de les trombes i ratxes de fins a 30 nusos. Per sort, ja som a resguard de l'illa i el mar ja està més pla. Últim tram a prop de l'illa el naveguem ajudats pel motor. Volem arribar abans que enfosqueixi. El fet de cenyir contra el vent, fent bordades, ens ha fet retrassar i allargar la travessia, que en un principi era de 12 hores, i acabem fent-la en quasi 20.

Arribem al RCN de Tenerife cap a mitja tarda. Ja ens esperen. Abans d'entrar a port, contactem amb Control Portuari pel canal 16. Ens permeten entrar, coordinats amb els mercants i els ferrys ràpids que fan Tenerife – Gran Canària. Nosaltres no anem al port principal, on hi ha la marina; anem a la bocana nord. L'entrada es fa entre la platja nord-est i un seguit de boies grogues, per deixar lliure el canal d'entrada i sortida de les embarcacions de gran eslora. El mariner del RCNT ja ens espera. Ens tenen reservat un amarratge d'un soci que té el veler al varador. Ens hem creuat amb un parell d'embarcacions, entre ells un entrenador del club, que ens diuen que en aquest port no accepten trànsit, ben estranyats que hi volguem accedir.

El fet és que, gràcies a magnífiques gestions de la tia àvia del Pol, la tía Ana María, sòcia de tota la vida del Club i també del comodor del CN El Balís i en Gerard Poch, ens han concedit un amarratge de cortesia i, per tant, som convidats excepcionals d'aquest magnífic club nàutic. Es podria considerar un club elitista, però no tindria les instal·lacions que té si no fós així, i és espectacular l'equilibri entre el caire social i esportiu: és un dels clubs històrics de la vela a les illes i a l'estat, i gràcies a institucions com aquesta, l'esport de la vela ha donat tants i tants resultats internacionals, trajectòries de grans esportistes i oportunitats a nens i joves.

En qualsevol cas, en aquest club ens hem sentit acollits com a casa i, tant el Comodor, els socis, els regatistes, com el magnífic equip de treballadors del club ens han ajudat i tractat d'una manera exquisida. Destacar la soldadura d'acer inoxidable de la canya del pilot de vent, mobilitzant a gran part de treballadors, que era l'últim aspecte del pilot de vent per tenir-lo ja quasi al 100%, després de la feina de l'Hug en netejar-lo i trimar-lo correctament. I així ho agraim, plasmat en la carta del capità del Savaou al Comodor del RCNT.

Com que hem arribat en dissabte, la Meritxell i l'Albert, mare i germà mitjà del Pol, han fet una visita llampec a l'illa, i així poden aprofitar per saludar la família Felip i fer l'últim comiat de la tripulació abans de la llarga travessia de l'Atlàntic.

Ens reben a l'arribada la Meritxell, l'Albert, la tia Ana María i l'oncle Gabriel, amb uns magnífics i exquisits entrepans, típics d'un dels millors llocs i històrics de Santa Cruz. El mateix dia de l'arribada, berenar – sopar al Valle de la Orotava i ruta amb cotxe per les Cañadas del Teide amb en Gabriel.

Els propers dies tocarà caminar amunt i avall per fer les últimes gestions, inacabables, abans de l'Atlàntic. Capitania, botigues de nàutica, farmàcia...

Entre tant, sabem que el Martí Miquel és a l'illa, no podem deixar-lo de veure! Tenim l'oportunitat de conèixer la tripulació del magnífic veler en què està embarcat per sortir cap a Martinica, tal i com farem nosaltres uns dies després. El Martí ens ha donat consells valuosos en la nostra preparació del Savaou, mentre estàvem amarrats al CN Arenys de Mar, i ens ha cedit, juntament amb l'Òscar Bachero, gran quantitat de caps de respecte que ja hem utilitzat i ens fan molt bon servei. A més, ha sigut company del Pol en la seva etapa d'entrenador a Arenys i, abans, com a amic compartint molts moments en regates i trobades entre grans persones del nostre món. És una alegria trobar-nos amb gent arreu dels llocs que anem parant!

Per respecte i compromís, decidim mantenir els 5 dies preestablerts al RCNT i, com que el pilot de respecte no arriba i els alisis encara no estan establerts per encarar, amb garanties de vent constant, la travessia fins al Carib, i posem proa a Marina San Miguel, 40 milles al sud de l'illa, per apropar-nos una mica més al nostre objectiu a l'altra banda de l'oceà. Ja tenim la gran part de compra que Hiper Dino ens porta fins al pantalà. La sortida, de matinada, de Santa Cruz, ens regala una de les millors sortides de sol, equiparables en tonalitats vermelles, només, a les de l'Alt Empordà, que ja anyorem.

A Marina San Miguel, fem les últimes compres fresques per la travessia, oli per al motor a bon preu, coneixem a navegants oceànics... El capità del port ens explica que costa veure parelles i tripulacions espanyoles amb la intenció de creuar l'Atlàntic en petits velers. Efectivament, en tot el port, som l'única embarcació amb tripulació amb dni espanyol, tot i que el Savaou és tècnicament terra holandès...

Mentre solucionem els problemes de Correos Express en la recepció del pilot automàtic de Nàutica Avinyó (nàutica de Palamós molt excel·lent en el tracte i l'assessorament en temes electrònics, recomanat per la tripulació del Senyera), aprofitem per visitar amics com el Nico, i l'Hug fa la navegadeta de rigor en windsurf al Médano, doncs estem ben a prop d'aquest mític lloc per navegar, tant en windsurf com en kitesurf. El Nico el vam conèixer a través de l'Aina Gelpí, i ja va acollir al Pol en unes vacances, fa dos anys, a Tenerife, així com també va venir a l'Empordà i vam intentar cuidar-lo com un germà, amb el Jordi Font, a la casa de Sant Pere Pescador. El Nico és un noi argentí, amant del kitesurf, generós com n'hi ha pocs, i ens ha ajudat en les últimes gestions abans de salpar. ¡Mil gracias, Nico!

Entre nervis i ganes boges de navegar de la tripulació, el Savaou també nota que queda poc, i sembla que ja ho tenim tot llest... La immensitat de l'Oceà Atlàntic ens espera...!

LA TRAVESSIA DE L'ATLÀNTIC

Quin és el meu somni?

El meu somni és donar la volta al món a vela. Amb el meu propi barco. Creuar-me l'estela. Navegar dies i dies sense veure terra. Conèixer noves persones i cultures, vinculades al mar. Arribar a llocs on només s'hi pot arribar per mar. Tenir la llibertat absoluta de decidir la ruta a seguir, sense semàfors, ni carreteres. No dependre de ningú més que la tripulació, el mar i el vent. Sentir-te petit en un mar i un món gegant. Tenir sempre un lloc per descobrir. Aprendre de mi mateix, de la natura i de qui m'envolta. Aquest és el meu somni.

Puc sentir-me afortunat de tenir clar què vull fer en aquesta vida. Si aconseguir el meu somni, serveix perquè, almenys una persona, surti de casa, engegui un projecte, surti de la zona de comfort, trobi el seu somni i el lluiti, jo ja em sentiré realitzat.

Diari de navegació (Travessia de l'Atlàntic, part 1)

Dia 1. 6 de desembre de 2016. 103 milles nàutiques en 24h

Sortim el dilluns dia 5 de desembre de 2016, a les 2100 UTC, de Marina San Miguel, al Sud de l'illa de Tenerife, a poques milles d'El Médano.

Només sortir, hissem (desenrotllem, millor dit) la major del Nacho i les lletres ben grans de Stop Mare Mortum. Acompanyats per una brisa de popa, corrent a favor i una mica de motor, fem rumb al 230, a cinc nusos de velocitat GPS.

El fet d'embarcar-nos altre cop, sortir a mar obert, sentir el vent humit a la cara, motivats per l'aventura que ens espera i els llocs que anel·lem del Carib, ens ha canviat a tota la tripulació el caràcter, cap a millor, per suposat. Sortir a navegar després de dies de preparació, amunt i avall, sempre recomforta.

Poc a poc, va pujant el vent, i seguim a bon ritme el rumb marcat segons el parte de méteo: rumb SW fins al cap de 4 dies, on ens trobarem, teòricament, a unes 200 milles al nord de l'arxipèlag de Cap Verd. La nit del dia 9 al dia 10 de desembre han d'haver-se establert els alisis per sota dels 22 graus de latitud nord, i és quan ja podem fer via directe cap a Martinica (2750 milles nàutiques, en total).

Primera guàrdia fins la 0200 UTC, quan l'Alba em substitueix. Sopar exquisit de pollastre arrebossat preparat per l'Hug i la Pilar el mateix dia de la sortida. El pilot autòmatic ST2000 de Raymarine ha deixat de funcionar definitivament. Tansols ha durat un mes i mig. Discutim què fer abans d'estrenar el pilot de respecte (recollit in extremis unes hores abans de sortir). Tot i així, gràcies a les millores de l'Hug i el Jordi en el pilot mecànic de vent, decidim esperar a estrenar l'elèctric de respecte, doncs el Savaou navega feliç d'empopada, amb gènova i floc atangonat amb la botavara de la major.

Quan baixa el vent, i no assolim els 3.5 nusos de velocitat, aprofitem per encendre motor, carregar

bateries i utilitzar l'inversor de corrent per carregar, també, els aparells electrònics. Potser hagués sigut millor fer Sud directe per entrar en una zona de més vent i més constant, apropant-nos a la costa occidental del Marroc, però després d'alguna encalmadeta, seguim navegant a 5 nusos a un llarg còmode, sense onada.

Em desperto amb les primeres llums que entren al camarot de proa, i ja em trobo a l'Hug, ajudat per la Pilar, millorant eficientment les veles per adaptar-nos al nou vent de popa. Matí de sol radiant, i les plaques carreguen bateries a bon ritme. Aprofito per fer la dutxeta que no vaig poder (o voler) fer el dia de la sortida. Banyet per la popa agafat d'una amarra, i com nou.

Al migida, toca migdiada. L'Alba té una mica de malestar, i aprofita per descansar, llegir i descansar més. La Pilar li treu rendiment a la guitarra del Pau, i l'Hug experimenta amb el Kèfir per tenir iogurts il·limitats durant la travessia. Dinem un arròs i pollastre al curry exquisit. I de postre, com també ha sigut per esmorzar, el magnífic pastís de la tia àvia Ana María.

El motor funciona la mar de bé quan el necessitem. El pal, recent trimat i revisat per nosaltres mateixos a Marina San Miguel, és una dels aspectes de la navegació que més em pot arribar a inquietar: abans de sortir a navegar, sobretot, però també durant la navegació, encara que a un altre ritme, més tranquil i més feliç, pel simple fet d'estar navegant. El cas és que es manté ferm i dóna confiança. Això sí, la mordassa del pal que aguanta la drissa del floc o la trinqueta ha saltat de sobte. Rematxadora i avall.

El telèfon per satèl·lit Iridium del Josema, gràcies al Jon, funciona de meravella per trucar i rebre missatges, però tenim problemes amb l'enviament de SMS. Trucadeta a base terra a veure si l'Albert aconseguix la solució.

Cap embarcació a la vista. Naveguem sols. Sense avistar animals. Sense pesca, tot i portar la rapala a l'aigua tot el dia... Avancem a ritme tranquil però segons la derrota preestablerta. Tenim ganes de millorar la mitjana, i té pinta que així serà: ha d'anar pujant el vent.

Dia 2. 7 de desembre de 2016. 118 milles nàutiques en 24h

El canvi de guàrdia amb l'Alba, plenament recuperada, ens regala un espectacle visual d'estrelles. Sembla que el blanc de la llum dels milions d'estrelles que ens aixopluguen, guanya al negre fosc del cel.

De sobte, una desena de torpedes fluorescents apareixen per l'aleta del Savaou. Són dofins, petits però alegres i juganers, que surfegen, saltant, les onades prop del Savaou fins a arribar a la proa.

Matí profitós: instal·lem el tangó del Quim, i ja podem hissar i atangonar el yanki per sobrevent, a la relinga del gènova, que atangonem amb la botavara, per sotavent. Ja portem gènoves bessons. El pal segueix sense moure's ni un mil·límetre i guanyem velocitat i estabilitat en rumbos molt oberts, el què interessa ara mateix, i sembla que durant tota la travessia fins a Martinica.

Mentre la tripulació dorm, faig la meva revisió de rutina diària de l'eixàrcia, sentina i sistemes de coberta. Seguidament, una mica de preparació física per no atrofiar els músculs. Llavors, m'entra una gana que espanta, i de bermut em preparo unes mandonguilles en conserva. Poc després, dinem meló amb pernil.

La preocupació principal de la tarda és el mal de queixal. Insuportable. Però, com qualsevol tormenta, acaba passant i s'ha de suportar estoicament. Remei de la iaia: una mica de glopeig amb un Cardhu de 12 anys del Mario (el tenim al barco des que vam fer la primera barbacoa a bord del Savaou, a Sa Tuna, amb en Pol i en Jaume). Aprofito per empassar-me'l, amb estil de somelier, i ajuda a calmar el dolor i dormir una mica.

Dia 3. 8 de desembre de 2016. 116 milles nàutiques en 24h

Per sopar, una truiteta amb ceba, amb l'amor que li posa l'Alba a la cuina. El dolor del queixal va disminuint, a poc a poc, fins a desaparèixer.

El vent s'intensifica i, durant unes desenes de milles, aconseguim pujar la mitjana, mantenint una velocitat d'entre 6 i 8 nusos. Allargo la guàrdia, com faig sovint. Els oceànics més puristes es posarien les mans al cap amb la meua manera de navegar; s'haurien de respectar les guàrdies fidelment al preestablert. Jo, he vingut al món per navegar, i si estic gaudint de la velocitat amb el meu propi barco, desplaçant 14 tonelades, i amb la lluna a quart creixent il·luminant, com raigs de sol entre els núvols, la superfície del mar en el nostre camí, milles enllà, seguiré navegant i disfrutant, tot i estar cansat i dormit. Ja descansarem l'endemà.

El Savaou navega alegre cap al SW, seguim intentant guanyar sud, almenys un dia més. Avui cuino jo, tot i que prefereixo menjar i rentar plats. Preparo una amanida de lleties prou bona.

Sol, ventent, rumb d'empopada, poca onada, mitjana de quasi 5 nusos. Pocs canvis.

Dia 4. 9 de desembre de 2016. 89 milles nàutiques en 24h

El vent va baixant, fins a la meua guàrdia, ja a mitjanit. Suposo que no hem guanyat prou sud. Acabo dues hores a la canya, lluitant per mantenir una mitjana de 2,5 nusos. Insuportable.

No encenc el motor perquè les bateries treballen perfectament. Portem tres dies sense encendre'l, i suposo que, en el fons, m'agrada la sensació de no comptar amb el motor. Això sí, estic convençut que quan s'estableixin els alisis recuperarem el temps perdut.

Se'm tanquen els ulls, però no descansaré fins aconseguir canviar la guàrdia amb l'Alba navegant ja a 3,5 nusos, almenys. El vent torna a aparèixer i desperto a l'Alba ràpidament. M'adormo a l'instant.

Durant el dia, seguim navegant al SSW, una mica més orçats per compensar la falta de vent. A 4 nusets, aprofitem per fer dutxeta i banyet agafats de les amarres per popa.

Durant les últimes llums del dia, ens decidim a fer la maniobra per intercanviar els costats del floc i el gènova. Hem d'arriar les dues veles i relingar-les, altre cop, al nou costat de l'estay. La idea és anticipar-nos a l'augment de la intensitat del vent durant la nit, acompanyat per una rolada a la dreta, que ens permetrà fer rumb més directe cap a Martinica.

La drissa del gènova és curta i no es pot arriar. Se'm cau la cara de vergonya, doblement. Per una banda, per qui ho va muntar, encara no ho acabo d'entendre. Per altra, per no haver-ho revisat,

encara que no hagi tingut necessitat, fins ara, d'arriar el gènova.

Tot té la seva vessant positiva: he de pujar al pal. Qui ja ho ha fet alguna vegada, sabrà que és una sensació espectacular. El mar es fa més gran, immens, i veus el teu barco ben petit; la perspectiva compensa els moviments exagerats per les onades, a tanta alçada. Muntem i passem pel pal la nova drissa del gènova (regal de l'Òscar i el Martí), i muntem una tercera drissa a tope de pal.

Gaudim de la millor posta de sol fins al moment, des de Canàries. Obrim un vinet amb el sopar, que s'allarga, per celebrar l'èxit de la maniobra: ha sigut més llarga del que esperàvem, però estem contents i satisfets. Tot i així, al final del dia hem fet poques milles, i comencem a invocar el vent que tant ens agradaria a tota la tripulació.

Dormo una estona. Durant la guàrdia, obro un segon vinet. Com sempre, lligat amb l'arnés quan estic sol a coberta. Sembla que el vent comença a pujar. Felicitat.

Quines són les principals preocupacions de la navegació?

La preocupació principal sempre ha sigut, per a mi, el benestar de la tripulació. En condicions poc còmodes o fins i tot perilloses, pateixo per la tripulació que tinc al càrrec. Sempre m'ha passat, des de que tinc el títol per portar vaixells grans, als 16 anys, i he tingut oportunitat de llogar algun veler amb amics, o fent de patró en barcos de pares d'amics. Potser no transmeto aquesta preocupació, ni faig tot el possible per millorar aquest benestar. Però, al cap i a la fi, mai he obligat a ningú a venir a navegar amb mi. Les eleccions són personals, i segur que hi ha algú que hagués preferit no venir, després de navegar en condicions dures i incòmodes. Llavors, jo pateixo per ells: quan no es pot dormir pels sorolls, quan fer-se un café és una odissea amb els moviments, quan passes 24 hores humit i fred, quan veig el malestar causat pel mareig, i vomitera rere vomitera per la borda...

En la preparació i durant la navegació d'un llarg viatge, hi ha tres aspectes que em poden arribar a treure el son. Però se solventa tenint-los controlats i fent les revisions pertinents:

- L'aigua: en tots els sentits. Cal provisionar-nos d'aigua suficient per a tota la tripulació, calculant de 2,5 a 3 litres per persona i dia. Els dies de navegació previstos han de ser més que el que seria normal; mai saps què et pots trobar. L'estiba d'aquesta aigua pot arribar a ser un problema per a travessies oceàniques llargues. Es podria optar per diversos sistemes, però per un tema econòmic, nosaltres tenim un dipòsit principal, un de respecte, i garrafes. El fet de l'estalvi és important. Sempre que es pot, s'utilitza l'aigua de mar per netejar i ajudar a cuinar. És un bé il·limitat, i m'encanta poder-ne disposar! Pel que fa a una possible via d'aigua causada per un xoc amb un objecte flotant no identificat, ho tenim solventat, en tant que el Savaou és d'acer. Això sí, hi ha punts dèbils que cal tenir controlats: passacascos i claus de pas, eix del timó i l'estopada de l'eix de l'hèlix. L'altre aspecte relacionat amb l'aigua: que caigui algú per la borda. Si cau durant la nit o en condicions de vent fort i onada, ja es pot acomiadar. Seria impossible trobar-lo. Hem d'anar lligats quan estem sols a coberta.
- El timó: si el perds, et quedes sense govern. En aquest cas, hi ha maneres de solventar-ho: amb caps o bé amb el pilot de vent mecànic, que pot actuar de timó complet de respecte.
- El pal: suporta les veles, que són el mecanisme que et fa avançar gràcies al vent. Podria fer una via d'aigua greu en barcos de fibra o fusta.

Diari de navegació (Travessia de l'Atlàntic, part 2)

Dia 5. 10 de desembre de 2016. 117 milles nàutiques en 24h

Cadascú al seu ritme i adaptant-se als horaris de les guàrdies, la tripulació es va despertant. Unes quantes flexions a l'estructura de popa. Baldeig general de coberta i neteja de l'interior de la cabina.

Naveguem a bon ritme i sobretot a bon rumb. És l'hora del vermut i la panxa fa rau rau: una pasta de sobre a la carbonara, per anar fent boca. Dinem fajitas de carn picada i verdura. Entre estones, organitzo, faig clips i edito algun vídeo. Dormo una estona al camarot de proa. Sopem una crema de verdures boníssima! Per fer-la, hem utilitzat el generador de benzina (cedit per la família Lleó de l'Empordà) per endollar el batedor elèctric.

Comencem a fer puntes de 6 nusos. Positivisme. Però l'onada creix a mesura que puja el vent, i ja hem deixat enrere la comoditat de la constant i quasi nul·la escora. Des del primer dia de travessia, ni motor ni pilot automàtic elèctric. Navegar amb el Savaou és autèntic i quasi pur.

El pilot de vent mecànic treballa bé en rumb oberts, també amb poc vent, tot i que amb algun joc en les gomes i les juntes. No li agraden gaire els canvis d'intensitat i les onades desordenades. Amurat a babor com ara, li costa més que a l'altra amura. Tot i així, regulant mil·límetre a mil·límetre l'orientació de la veleta, aconseguim mantenir el rumb, tot i les guinyades baixant les ones. Alternem diversos sistemes: amb la canya principal lliure, lligada amb cap i lligada amb goma elàstica. A cada canvi d'intensitat del vent i velocitat del Savaou, cal retocar el trimatge del pilot de vent. Igualment, de mitjana agafo el timó més de dues hores al dia. Ho gaudeixo, i molt.

Dia 6. 11 de desembre 2016. 138 milles nàutiques en 24h

Magnífica guàrdia, quasi sempre al timó. Planejades amb puntes de 7,5 nusos. La lluna, més avançada de quart creixent, il·lumina les veles i la coberta del Savaou. Hi ha humitat, però el fred és molt suportable, i compensa la calor durant el dia. Desperto a l'Alba més tard del que tocaria, descansava molt a gust. Ara ja ens entenem.

Sembla que avui farem el rècord de milles navegades en 24h. L'onada s'ha ordenat i ha baixat una mica, i tornem a navegar còmodes. Tot i així, els balancejos fan complicades les tasques a l'interior i sobretot la cuina.

El matí, tornem a baldejar amb la Pilar. Després, toca culturitzar-nos durant una estona amb el llibre de la Blanca: peixos del Carib, i també taurons! L'Alba, fa les proves pertinents de salinitat per al mapa de la Fundació Collserola.

Dia de lectura i vídeos. Dinem papas arrugás i les restes de la sopa de verdura. Tarda tranquil·la, però l'onada torna a fer-se gran. El pilot de vent aguanta bé, fins que puja la ratxa o ve una sèrie d'onades més grans, úniques i diferents en direcció. Llavors, cal estar atent per contrarrestar la tendència de les guinyades i tornar a posar a rumb el Savaou.

Per sopar, macarrons a la bolonyesa. Ja trobava a faltar la pasta. Per la tarda, toca xerrada

introspectiva amb l'Alba. Tenim moltes estones per pensar. Altres estones ens ho passem d'allò més bé amb anècdotes quan coincidim els quatre. Hi ha moments de complicitat quan la resta de tripulació dorm. I altres estones, el temps passa, simplement, observant les onades canviant, l'horitzó, els núvols i la lluna o les estrelles.

Balanç del dia: rècord de milles recorregudes en 24h. El Savaou i jo ens sentim com Messi, salvant les distàncies: anem pulveritzant els rècords de navegació durant el viatge. De camí a Canàries, vam fer rècord de velocitat punta. Ara, milles en un dia sencer. Comencem el 7è dia de navegació, sense veure terra. Ja portem més de 700 milles navegades des de Canàries, la distància més llarga que hem fet tota la tripulació, i jo amb el Savaou concretament.

No hi ha incidents, i els dies passen un rere l'altre. La motivació segueix alta, tenim ganes d'arribar però anem gaudint de cada moment. Això sí, he de demanar perdó, amb tot el cor, al mar i a Neptú: se'ns han caigut a l'aigua quatre estris de cuina, i també dos cubells de plàstic. És el risc que té rentar plats a coberta durant la navegació, a 7 nusos de velocitat. Ho sento molt.

Dia 7. 12 de desembre de 2016. 144 NM en 24h

Guàrdia tranquil·la. Seguim a 6-7 nusos de velocitat, a bon rumb, amb gènova i yanki atangonat. Ja no estem sols: la lluna, quasi plena, ens il·lumina l'estela i podem veure les veles si flamegen o no, per tal d'acurar el trimatge al màxim. Igualment, es veu cada nit la constel·lació d'Orió. I cada cop que el veig, em transporto a les nits que he passat, des de ben petit, a la casa del Balís on, la meva mare, tal i com havia fet el meu avi amb ella, ens ajudava a identificar Orió i altres constel·lacions d'hivern a l'hemisferi nord.

Durant el matí, una estona al timó amb la Pilar. L'Alba, comença a fer un pastís exquisit i dinem amanida d'arròs. Un ocellet solitari que no sé identificar, ens acompanya durant algunes hores. Sembla extenuat. Li oferim descansar a la coberta del Savaou, però no s'atreveix i es limita a acompanyar-nos, volant pel nostre voltant. Per la tarda, aprofito per escriure i llegir. Acabo el llibre *Victoria en solitario*, de Tabarly. Ara començaré *Un largo viaje*, de Moitessier. Entren ganes de provar el Savaou a pal sec. Si entressin 50 nusos, ho podríem comprovar...

Les onades no són tan grans com a la travessia de Gibraltar a Lanzarote. Tot i així, si mires a popa, l'horitzó desapareix a cada onada però, a mesura que s'apropen i sembla que vulguin trencar sobre la coberta del Savaou, acaben passant per sota la carena, ja que tenen força però són llargues. Això sí, avui és el primer dia de la travessia que ens hem mullat amb alguna onada despistada.

Cada dia, en algun moment, maleïm alguna onada que ens desequilibra a l'interior, amb el posterior cop d'esquena en alguna fusta. O bé, com avui, la llet amb cacau dissolt acaba regalimant per coberta i n'he hagut de fer un altre. Si tot fós això... El meu raonament és simple, fem-ho fàcil: si el Savaou es mou, encara que sigui incòmode, representa que no estem a port, amb tot el que implica: vol dir que estem navegant, avançant, menjant milles..., que és el que jo i el Savaou desitgem, i suposo que la tripulació, també. Compensa la incomoditat, i molt.

El vespre ens regala una altra nit il·luminada per la lluna. Demà ja serà plena. Es veuen els estels fugaços, però no deixen rastre ni estela. Es veuen més ràpids, però són igualment espectaculars. Un dofí solitari i de bon tamany ens acompanya durant uns minuts, que podem veure gràcies a la lluna. Curiosament, juga creuant l'estela del Savaou, o per sota la quilla, però no a proa...

Estic boig o tinc por?

La família i l'esport de la vela m'han ensenyat a reduir el sentiment de por. S'ha de tenir respecte al mar. Però, com diu el mestre Eric Tabarly, gran i etern referent de la vela oceànica, s'han de tenir ganes de sortir en les pitjors condicions, sempre amb uns estàndards de seguretat i control. Perquè només navegant en condicions dures, et coneixes a tu mateix, al barco i la natura. Et poses a prova, i veus com et mous en situacions extremes i de perill. Jo sóc d'aquestes persones. No s'ha de tenir por, s'han de provar les coses, o més ben dit, s'ha de voler provar coses noves. L'experiència, és un grau, i cada segon complicat viscut a sobre un barco, servirà en el moment que et trobes en una situació complicada a la vida mateixa.

Faig també meves les paraules d'en Tabarly i el seu llibre *Victoria en solitario*, quan ell explicava: "M'han preguntat si, al perdre de vista terra i qualsevol signe de vida humana emmig del mar, he experimentat alguna angoixa. He de confessar que no. Primer, perquè ja he navegat altres cops a alta mar: és una situació a la qual estic habituat des de la infantesa. Fins i tot, em seria difícil dir si els primers records de la meva infantesa es refereixen a la terra o al mar. En qualsevol cas, el fet de trobar-me sol, enmig del mar, no té res d'angoixant per a mi. Estar al mar és estar sobre un barco. Des del moment que jo estic a bord d'un vaixell, estic a casa meva".

Qui em coneix sap que em canvia la cara i la personalitat mentre navego. A més, quasi sempre tinc recursos per solucionar els problemes, més o menys greus, que puguin sorgir durant la navegació. Fins i tot en situacions extremes, actuo amb una sang freda i una tranquil·litat digne d'admirar, quasi sempre amb bons resultats. La por porta al bloqueig. Mai m'he bloquejat en moments de perill. Això m'ho ha ensenyat, en gran mesura, el fet de competir des de ben petit, sol, en un diminut barco de vela, el meu barco preferit: l'Optimist.

Precisament amb l'Optimist he patit una de les moltes anècdotes més o menys perilloses al mar, i és d'aquestes que tinc present des que em va passar, quan tenia 10 anys. Tornàvem remolcats al Balís des d'Arenys, on havíem fet una regata classificatòria. Garbí, amb onada ben formada. Qui ha navegat amb Optimist sap que, remolcat ràpid, proa al vent, t'entra aigua, i molta. Ja ens veiem 5 nois i noies d'entre 10 i 14 anys, lligats entre nosaltres amb els caps de remolc, a 10 metres de les roques de la bocana, quan l'entrenador decideix deixar-nos, per continuar sols fins a la bocana de vela lleugera i tornar ràpid i sol amb la pneumàtica cap al port principal. No tenim temps de processar-ho quan jo ja em trobo sense govern, per culpa de l'aigua embarcada. Em tiro a l'aigua i intento, amb més o menys èxit, evitar la deriva cap a les roques. Jo m'ho estava passant teta, suposo que no entenia del tot la situació, fins que començo a escoltar crits i ploreres. Un dels barcos ja és a les roques, jo agafo el del Bernat que no dubta ni un segon a ajudar a pujar a la Maria a les roques, entre les onades; un pèl perillós. De sobte, el meu pare i el de la Maria apareixen a tota pastilla, amb la mateixa llanxa de l'entrenador, i comencen a remolcar barcos, un a un, a sobrevent, abans d'organitzar un altre remolc. Ets petit i tot es magnifica, però no li desitjo a ningú trobar-se en aquesta situació, onades i roques són mals amics, quan tu ets enmig. Per sort, l'Aina era amb mi, i sempre m'ha donat tranquil·litat a l'aigua.

No crec en la mística però, si per respectar el mar i l'antiga cultura dels mariners, cal ser supersticiós, doncs jo també ho sóc. He de confessar que cada cop que veig un estel fugaç, navegant, i demano un desitg, sempre demano el mateix: "arribar". Sóc feliç navegant, sense veure terra, però és un bon senyal si arribes a bon port, més tard o més d'hora: significa que podràs seguir

navegant, que la teva embarcació segueix flotant. Recomanaria a tothom que els desitjos que es demanen siguin factibles d'aconseguir i que depenguin, en gran mesura, de les capacitats d'un mateix, i no de la sort.

Amics propers i coneguts m'han sentit dir diverses vegades que jo moriré d'una entre tres maneres: la primera, càncer de pell; la segona, cop de botavara, inconscient i home a l'aigua; i la tercera que me la guardo per mi. Hi ha gent que, en sentir-ho, es posa les mans al cap. Sóc així i m'agrada ser així, seguint un principi primordial d'economia en psicologia personal.

Sovint em dic a mi mateix que no tinc por de morir, però no és del tot cert. Tots tenim por a allò desconegut. Més ben dit, tenim por de perdre allò conegut. El que ens pot diferenciar és la manera d'afrontar les pors o, fins i tot, conviure-hi.

Com diuen grans aventurers, la definició d'aventura ha de portar, implícit, algun grau de risc. Donar la volta al món, fer una travessia durant setmanes sols, enmig de l'oceà, és molt possible, o més aviat probable, que no surti del tot perfecte.

La diferència entre la navegació d'altura i els esports de risc pròpiament dits (en què la teva seguretat depèn de mil·lèsimes de segon) és que, al mig del mar, no et queda més remei que continuar: peti qui peti, solucionar la incidència i seguir endavant, doncs poden quedar moltes milles fins a rebre assistència (es podria aplicar, també, en l'aventura de llargs viatges terra endins amb pocs mitjans).

Tots els problemes i situacions difícils que he viscut al mar, navegant, m'han ensenyat moltíssim, i m'han fet ser qui sóc, a dia d'avui. El fet, aquí, és gestionar el risc: he visualitzat milers de cop la travessia, situant-me, mentalment, en les pitjors situacions. Així, és un risc calculat: tot plegat s'ha planificat, millor o pitjor, però s'ha planificat prèviament.

Abans d'un llarg viatge o una aventura a alta mar, em surt la naturalesa temerària de l'ésser humà (entre molts altres sentiments). I penso, passi el que passi, és com haurà de passar. Acceptaré qualsevol problema que sorgeixi, petit o gran. Aquest sentiment s'agreuja i canvia quan algú més depèn de tu, però si acabés passant quelcom greu de veritat, no quedarà més remei que acceptar-ho.

Al cap i a la fi, tots tenim pors. Jo també, com els perills que impliquen estar sol enmig del mar, però aquestes pors les he afrontat molt temps abans de començar, i aquest fet facilita enfrontar-se als problemes, als perills i a les situacions difícils que es puguin donar.

Crec que la vida ha de ser això: moltes pors, però anar-hi per davant. Sent conscients de la fina línia que separa la deixadesa insensata i el risc calculat. I no t'ho pots pensar dues vegades perquè, si no, ja no hauria ni començat. En algun moment ens hem de llançar a la piscina, o quedar-nos a casa per sempre.

En la situació perillosa, crec que és clau la calma, només possible gràcies a les hores d'entrenament i, en definitiva, l'experiència prèvia, doncs el teu cervell ja sap què has de fer, segon a segon. Així, cal aprendre a lidiar amb la por, parlar-te a tu mateix de les coses que et fan por, pre-visualitzar aquestes situacions o, fins i tot, conceptes. Estic segur que aquestes actuacions ajuden en tots els àmbits de la vida.

Recordo el Dani de la Gola del Fluvià que, molt encertadament, em deia que no fés cas de la gent que no em veiés capaç de fer-ho. Té tota la raó del món, però potser no m'ha calgut ja que, quan ha

passat, m'ha fet més fort. Però també perquè, en tot moment, he sigut conscient de les meves mancances (i forteses), així com les del Savaou. Crec que és clau, per a afrontar qualsevol repte: ser-ne conscient.

Hi ha qui diu que s'ha de negociar amb la por, que és un mecanisme del cos per protegir-nos. Negociar en el sentit de fer-te amic de la por. Calmar-te en els moments difícils, parlar-li i descobrir, amb sang freda i el timing que correspongui, què cal fer en cada situació. Aquest fet ajuda a no entrar en pànic ni bloquejar-te. Les pors ens ajuden, ens protegeixen, ens fan pensar i prendre les millors decisions.

Jo intento enfrontar-me a les meves pors d'una manera lògica i raonada, per poder seguir fent allò que més m'agrada i, en definitiva, sentir-me viu. Caure i fallar pot ser la millor manera d'assaborir els èxits personals. Sempre busco un nou al·licient, un nou repte, i intento lluitar-lo. Això sí, al meu ritme. Almenys, de moment.

En la vida i en la navegació, pateixo més per qui m'envolta i la tripulació al meu càrrec que per mi mateix. Penso que si mai tinc un accident greu o fins i tot la mort prematura, només em sabria greu, i molt, per si algú depèn de mi o m'estima. Crec que més val naturalitzar un aspecte de la vida del qual ningú es pot escapar.

Sempre dic que és més probable tenir un accident greu conduït en moto per Barcelona que navegant llargues distàncies en un creuer de vela. Hi ha algú que algun cop m'ha rebutat que hi ha molts més motociclistes i mals conductors que navegants oceànics i que, en proporció, és normal que hi hagi més accidents a terra. Segueixo pensant el mateix. Dos dits de front, simplement. Almenys, al mar, no depens d'un conductor temerari que et pot embestir per sorpresa.

El sentit comú és bàsic. Com no es cansa de repetir l'Iñaki del Sikkim, molt encertadament, s'ha de ser previsor i no forçar la màquina, sobretot de nit, quan les maniobres a la foscor poden suposar un problema afegit.

L'elecció del barco és important: si no vols patir per una avaria greu, que sempre pot passar igualment, el barco ha d'estar dissenyat per suportar condicions extremes. Això sí, perdrà altres prestacions com la velocitat o la comoditat. Si coneixes el teu barco, hi ha més probabilitats que els problemes siguin evitables i les solucions pertinents, més adequades.

Tornant a la universitat, a l'assignatura de Tècniques de negociació i resolució de conflictes, vaig aprendre un d'aquests conceptes que interioritzes per tota la vida. El professor, ex-degà de la Facultat de Psicologia de la UB, ens explicava que hi ha tres perfils de persones, ben diferenciats, segons el criteri que adopten per la resolució d'un conflicte. Uns, afronten el problema. Els segons, es rendeixen o es fan petits. Els tercers, s'evadeixen del problema que pugui derivar-se'n del conflicte. Jo crec que tots som una part de cada perfil, però potser un és més acusat de l'altre. En el meu cas: navegant, afronto els problemes, amb sang freda i analíticament. En la vida en general, m'evadeixo. En les relacions personals, em rendixo o em faig petit.

Amb tots els respectes a persones que puguin patir o hagin patit alguna malaltia relacionada amb la bogeria, i sense cap ànim d'ofendre, algun cop m'han fet aquesta afirmació: "Estàs boig. Jo, no ho faria".

Qui em coneix sap que em canvia la cara i la personalitat mentre navego. És evident que t'ha d'agradar. Hi ha moments que no són gens còmodes. Moments on no surten bé les coses. Aspectes que no depenen del tot de tu. Equivocar-se, aprendre i aixecar-se de nou. Seguir endavant. Al mar, no et queda una altra manera de fer, si vols seguir respirant i tenint salut. Estic segur que seguiré descobrint qui sóc i què necessito per ser feliç, en cada etapa de la meva vida. De moment, aprendre del procés, navegant i viatjant. Estimar i ser estimat.

Diari de navegació (Travessia de l'Atlàntic, part 3)

Dia 8. 13 de desembre de 2016. 138 milles nàutiques en 24h

Després de 6 dies sense ni un minut de motor, decidim engegar-lo durant la nit. Dues hores carregant. Mentre el motor està engegat, les bateries puguen, però no tot el que haurien. Em té una mica intrigat i inquiet. A Tenerife ja vam utilitzar el carregador elèctric de bateries, aprofitant que érem a port amb corrent a 220. Tot i així, després d'intentar-les carregar amb el motor, en el moment que l'apaguem, tornen a baixar a un nivell gens bo. Seguirem comprovant-ho, i potser aprofitarem quan les plaques solars carreguen per ajudar-les amb el motor.

A mitja guàrdia de l'Alba, es trenca la contra de tangó del yanki. Surto a ajudar-la i l'empalmem amb ella mateixa amb dos asos de guia. Segueixo dormint.

A veure si demà el sol brilla amb ganes i ens regala la seva energia.

Matí de rialles amb la tripulació, xerrant i aprenent mútuament. Objectiu del dia: canviar la bombona de gas, doncs l'antiga ja s'ha acabat. No sense dificultats, pel moviment i per l'obstrucció que crea la canya del pilot de vent al tambutxo de popa, aconseguim treure la caixa amb els estris de pesca. Ja podem treballar amb les boques la bombona. Necessitem a l'Hug per fer-ho, la Pilar i jo no ens en sortim.

Comença a tapar-se el cel. Sembla que venen pluges. Ens passen quatre núvols, i decidim arriar el yanki. Durant la maniobra, es treu el passador del grillet de la politja de la tercera escota del gènova, la que passa per la botavara atangonada.

Seguim navegant de popa, amb el gènova atangonat, planejant onades, cada cop més grosses, a 7 nusos de velocitat i guanyant oest sense parar. Aprofito la tarda per començar una de les sèries "Best Sisku selection". Toca "How to get away with murder". Boníssima.

Tenim notícies de base terra. No podem enviar missatges, així que truquem a l'Albert i ens passa el parte: 15-20 nusos de ENE, fins el 23 de desembre. Sembla que, almenys, vent no en faltarà.

Dia 9. 14 de desembre de 2016. 141 milles nàutiques en 24h

Avui tiro la casa per la finestra. M'he proposat fer la guàrdia tota la nit. És el meu regal a la tripulació. Començo a les 2100 UTC.

Espectacle de lluna i estrelles a la vegada. Només les constel·lacions més grans es veuen. L'estela, il·luminada, ajuda per anticipar-se a les onades, que van creixent més, encara. Trobo un peix volador, mort, a coberta. Suposo que, intentant-se escapar d'algun depredador, ha xocat amb algun element de la coberta i no ha pogut tornar a mar. M'agrada comprovar que els relats dels antics navegants que llegeixo són certs, i que a nosaltres també ens passen experiències similars.

Tot i que voldria aguantar fins a la sortida del sol, acabo despertant a l'Alba abans. He aconseguit, en 10 hores, quasi sempre al timó per les onades, navegar 60 milles cap a l'oest.

Per recuperar-me, passo el dia estirat, llegint, escrivint o seguint la sèrie a l'ordinador. Mengem, per dinar – berenar – sopar, una amanida d'arròs.

De sobte, estant al camarot de popa, el Savaou s'escora i entra aigua per l'escletxa que tenia oberta per ventilar una mica. Es mulla tot el gran capçal del llit, la porta del bany i la roba penjada. Surto immediatament per secar-ho, i tota la tripulació està igualment mobilitzada per secar tota l'aigua que ha entrat per l'entrada a la cabina, com una gran cascada. L'Hug i l'Alba, a la canya, s'han trobat una onada solitària que ha trencat pel tot costat d'estribord del Savaou, inundant, literalment, la banyera. Per sort, es buida amb un minut, però l'aigua els ha arribat per sobre dels genolls. A dins, l'aigua que ha acabat a la sentina puja pels costats fins a mullar tot el terra de la cuina. He de revisar l'estopada.

Sopem tortellinis a la bolonyesa, no pas fàcils de cuinar, amb les guinyades exagerades del Savaou.

Preparats per una altra nit de guàrdia.

Dia 10. 15 de desembre de 2016. 155 milles nàutiques en 24h

Decidim que farem guàrides compartides, aquesta nit. Fem bé, ja que tenim onades grans de popa, sumades a onades per cada costat, amb 25 nusos de vent sostingut. Mantenim tot el gènova a dalt, i registrem un nou rècord: després de diverses puntes de 9,0 nusos, una planejada ens permet arribar a 9,8 nusos de GPS!

Pel matí, dormim una mica. Últimament estem acompanyats per peixos voladors. Nosaltres d'empopada, a favor de vent. Ells, planejant contra el vent, pujant i baixant les ones. Fins i tot, en trobem dos a coberta, ja morts, que els retornem a l'aigua. Segurament volaven alt, escapant-se d'algun depredador, fins a trobar-se algun element del Savaou que els impedeix continuar i cauen sobre la coberta.

Portem dos dies al rumb 270 – 280. Això implica que estem guanyant nord en comptes de sud, però seguim avançant a bon ritme i, a més, mentre tinguem vent, que això no en falta, com més alta latitud, la ruta és més curta. Amb tot, hem aconseguit fer 155 milles nàutiques en 24h!

Hem de començar a reduir vela. Tot i que el vent es manté inconstant, sempre entre 15 i 25 nusos, l'onada va creixent i es va desordenant. Mentre naveguem a 6-7 nusos, amb puntes de 8-8,5, de sobte et trobes que una onada solitària xoca amb l'aleta, desviant el rumb i la conseqüent escorada: regala a l'aigua, o fins i tot la banyera plena d'aigua... És una navegació exigent. El pilot de vent ajuda, però no és suficient, així que cal anar a la canya, i això va desgastant a la tripulació.

Trucada a base terra. Notifiquem la nostra posició, i que l'Albert informi a les famílies que estem cansats però bé. Ens passa el parte: tot es manté igual, però a mesura que ens acostem a les Antilles, ha d'anar rolant a la dreta. Haurem de canviar d'amura i tornar a guanyar sud.

Dia 11. 16 de desembre de 2016. 142 milles nàutiques en 24h

Per la nit, el mar es desordena més, si és possible! Comença a rolar a la dreta. Hem d'orsar. Ara ja anem cap al 280-290, fins i tot al 300-310 en alguns moments. Tot i així, mantenim el rumb amurats

a estribord durant les guàrdies.

Pel matí, canviem d'amura, virant en rodó. Ja apuntem al 240, quan el rumb directe a Martinica seria 254. Pel que fa a electrònica per ajuda a la navegació, utilitzem el GPS integrat MLR, encès 24h. Ja venia amb el Savaou, és antic i lent de reacció, però funciona de meravella, i que segueixi així, ja que implica que no hem d'invertir més diners. És la nostra referència pel que fa a velocitat real. També utilitzem el Navionics a la tauleta, sobretot per situar-nos cada dia sobre la carta electrònica. Pel que fa a la velocitat, la indica més sensiblement, massa pel meu gust. També marca més velocitat. Per exemple, la punta registrada és de 12,4 nusos, però segur que n'hem fet de millors, ja que no el tenim encès tota l'estona. Per estalviar bateries, tenim la ràdio VHF apagada, com l'AIS, que els encenem quan veiem terra o altres embarcacions. I ara ja fa molts dies que no en veiem...

Avui l'Hug ens prepara un arròs amb calamar exquisit. La cuina al Savaou és bona. Un dels àpats diari és consistent i calent, i els altres són més lleus, intercalats amb picoteig de tot tipus. Tots els plats s'acompanyen amb ceba i verdures fresques, que encara duren la mar de bé. Jo, de tant en tant, em preparo unes mandonguilles de llauna amb la seva salsa, quan el cos em demana proteïnes.

No parem de veure peixos voladors i ocells solitaris o en parella que sobrevolen el Savaou durant una bona estona. Ens sentim acompanyats. Ens agradaria veure balenes.

La vida a dins és incòmode. Les coses cauen, com nosaltres, i ens anem fent cops i trencant fustes d'algun armari o la taula de cartes, per exemple. Quan arribem, caldrà refer la llista de reparacions i manteniment, que es preveu llarga.

Dia 12. 17 de desembre de 2016. 120 milles nàutiques en 24h

Durant la guàrdia de la nit, hi ha un soroll que m'inquieta. Intento esbrinar què és però no ho descobreixo. És un soroll metàl·lic, que apareix i desapareix en els canvis d'escora més acusats. Em té intrigat, però l'Alba ja m'ha substituït al timó, i prefereixo centrar-me en la petita via d'aigua controlada, abans de ficar-me al llit.

Ja són les 0100 UTC, i em proposo no descansar fins a esbrinar-ho i, si puc, solucionar-ho. Començo desmuntant la fusta de l'entrada, amb escala inclosa. Mig despullat i agobiat per la calor, ja que anem tancats per no embarcar aigua a la cabina amb les esquitxades de les onades solitàries, em poso sobre el motor, cap per avall. L'estopada sembla que goteja una mica. L'apreto, però no pot ser motiu de l'aigua que ens entra. Mentre l'apreto, me n'adono que hi ha un xorret que surt del circuit de refrigeració del motor. El punt exacte és difícil de dir, però està al voltant de la turbina que refrigera. Per evitar que n'entri més, tanco la clau de pas de l'aigua de mar que refrigera. Haurà de caure tota l'aigua del circuit. Si és això, almenys ho haurem aturat i serà qüestió d'aixicar després d'encendre motor, com fem quasi cada nit.

Miro més a popa, sembla que també hi ha aigua en els últims compartiments de la sentina, ja tocant a popa. Així la poca aigua que hi ha a la sentina del motor, que és on acaba tota, abans de passar a la sentina sota la cabina principal quan escorem, i així tindrem una referència.

Ja són les 0300 UTC i no puc més. Me'n vaig a dormir.

Entre queixes perquè el barco es mou, que tot està mullat i desordenat, i les avaries, entre elles el convertidor de corrent, que no ens permet connectar l'ordinador, desisteixo d'escriure més...

L'aigua que entrava era per l'avaría del pilot de vent, que va arrencar la soldadura del suport. Arreglar-ho des de l'aigua, amb el Savaou al paio i amb les onades embestint-nos, és tota una experiència i ho aconseguim gràcies a l'Hug i les seves capacitats de *repairman*!

Us deixo amb el relat resumit de l'Atlàntic, escrit per l'Alba i publicat al blog, que segur que és més agraït de llegir que el meu diari de navegació!

Creuem l'Atlàntic! (per Alba Duran Bros)

Total Milles: 2.750 nm.

Total dies travessia: 21 dies.

Persones a bord: Pol, Alba, Hug i Pilar.

Avistament animals: Dofins i un rorcual.

Mar/Oceà: Oceà Atlàntic

Ha arribat el moment! Avui, dilluns dia 5 de desembre de 2016, a les 2100 UTC, ens acomiadem de la Marina San Miguel, al Sud de l'illa de Tenerife, per posar rumb cap a Martinique. Comença el primer gran repte de la nostra aventura: la Travessia de l'Atlàntic.

Els nostres rostres són el reflex de les nostres emocions: cansament dels últims dies per tenir-ho tot llest i preparat, alegria per assolir l'objectiu, per arribar al Carib, tristesa per sentir-te que t'allunyes, cada vegada més, de tots aquells que ens estimem i de casa nostra, Catalunya.

Ja no hi ha volta enrere, només toca avançar i tirar endavant. El Carib ens espera.

Només sortir, desenrotllem la major amb les lletres ben grans de Stop Mare Mortum. Acompanyats per una brisa de popa, corrent a favor i una mica de motor, fem rumb al 230, a cinc nusos de velocitat GPS.

Després de sopar un pollastre arrebossat, que ens ha preparat l'Hug abans de partir, decidim com farem les guàrdies. Creiem que en una travessia de tants dies, el millor perquè el nostre cos i ment s'acostumin, és intentar mantenir, sempre que es pugui, el torn de les guàrdies. Ja ho tenim, el Pol farà la primera guàrdia, després l'Alba, l'Hug i finalment la Pilar. Dit i fet, el Pol ja es prepara amb l'equip d'aigua, les botes i l'arnés de seguretat, tan important, mentre la resta de la tripulació ens posem a dormir.

Un cop et poses al llit, te n'adones que, a base de portar temps navegant i vivint a bord, prens més consciència dels teus sentits. A la nit, la teva oïda, sembla que estigui més desenvolupada, està alerta per qualsevol so, canvi de soroll... És molt curiós com, a la mínima que perceps un so diferent, et despertes de cop. Serà el mateix que els passa a les mares amb els seus fills? Serà un recurs de l'ésser humà per mantenir-se a l'aguait davant situacions de risc o perill? Qui sap, però, si més no, resulta molt interessant veure els canvis que experimenta el nostre cos.

El pilot automàtic ST2000 de Raymarine ha deixat de funcionar definitivament. Tansols ha durat un mes i mig. Discutim què fer abans d'estrenar el pilot de respecte (recollit, in extremis, unes hores abans de sortir). Tot i així, gràcies a les milleres de l'Hug i el Jordi en el pilot mecànic de vent, decidim esperar a estrenar l'elèctric de respecte, doncs el Savaou navega feliç d'empopada, amb gènova i floc atangonat amb la botavara de la major.

Cap embarcació a la vista. Naveguem sols. Sense avistar animals. Sense pesca, tot i portar la rapala a l'aigua tot el dia... Avancem a ritme tranquil, però segons la derrota preestablerta. Tenim ganes de millorar la mitjana, i té pinta que així serà: ha d'anar pujant el vent.

Cadascú de nosaltres té les seves pròpies preocupacions, mentre al Pol el que més li preocupa és una via d'aigua (d'aquí l'elecció d'un barco d'acer) el trimatge del pal, l'eixàrcia, que la sentina estigui seca i que els sistemes de coberta estiguin correctament, a l'Alba, el que més l'angoixa és que algú caigui a l'aigua mentre les resta de la tripulació dorm. És un altre motiu pel qual les hores de son es

poden veure interrompudes. Estem de sort perquè, tot i així, cap dels quatre no tenim problemes per dormir i descansar. Tan important en travessies llargues. Si un no descansa i no s'alimenta bé, no té la ment prou forta i clara per superar situacions de navegació més complicades.

El telèfon per satèl·lit Iridium del Josema, gràcies al Jon, funciona de meravella per trucar i rebre missatges, però tenim problemes amb l'enviament de SMS. Trucadeta a base terra, a veure si l'Albert aconseguix la sol·lució, previ haver jugat una mica amb el telèfon per trobar el problema. Això ens manté distrets una bona estona.

Les nits a alta mar, sense contaminació lumínica ni atmosfèrica, ens regalen un espectacle. Centenars i centenars d'estrelles pel nostre voltant, arriben fins al propi horitzó. La recerca de les constel·lacions més conegudes com Orió o Casiopea, així com també Venus, ens ajuden a distreure durant les guàrdies nocturnes i a tenir una referència del nostre rumb. Sembla que el blanc de la llum dels milions d'estrelles que ens aixopluguen, guanya al negre fosc del cel. També es perceptible la Via Làctia. És màgic, i encara més quan, de sobte, una estrella fugaç ens fa una aparició estel·lar. De vegades, la seva pròpia llum, ens desperta de les plàcides guàrdies nocturnes que estem tenint últimament. Gràcies al pilot de vent, que funciona perfectament, i a la instal·lació del tangó del Quim, que ens permet navegar amb el yanki atangonat per sobrevent, al mateix estai del gènova, que està atangonat amb la botavara, per sotavent. Ja portem gènoves bessones.

És molt graciós observar com, dia a dia, cadascú de nosaltres va agafant un rol al Savaou. Uns es preocupen més per temes de navegació, trimatge, rumb... Els altres es preocupen per temes, no menys importants, com menjar equilibrat, entre d'altres tasques. Els dies es van succeint, un darrera l'altre, ja portem 5 dies de navegació i la nostra ment i el nostre cos es van adaptant. Cadascú la viu a la seva manera, omplint el temps entre lectures, escoltar música, conversar, una mica d'exercici, banys d'aigua salada, cuinar, proves pertinents de salinitat per al mapa de la Fundació Collserola, dormir... Però sempre navegant i fent milles. El Savaou està feliç.

De sobte, una desena de torpedes fluorescents apareixen per l'aleta del Savaou. Són dofins, petits però alegres i juganers, que surfegegen, saltant, les onades prop del Savaou fins a arribar a la proa. Brillen pel plàncton que els il·lumina. Els observem com nens petits. Es queden una estona amb nosaltres fins que, finalment, desapareixen per la nostra popa. Per fi, feia molts dies que no vèiem cap tipus de vida marina pel nostre voltant i ens encanta. Apuntem l'hora, les coordenades i l'espècie de dofí (dofí llistat) a la llibreta de Nakawe Project.

És molt curiós com canvia la percepció del temps i l'espai a alta mar. Temps que dediquem a trimar les veles, a cuinar, llegir, escoltar música, conversar però sobretot temps que dediquem a observar i a pensar (de vegades massa i tot). I no ho diríeu mai, però tot i estar envoltats tants dies d'aigua salada, cada dia és únic i diferent. Els colors, la textura de l'aigua, els núvols que sobrevolen pels nostres caps, les onades, el vent, la lluna... És impressionant veure com n'és de canviant el nostre entorn, la nostra natura, el nostre planeta.

Ja som dia 13 de desembre i sembla que les condicions de navegació comencen a canviar, el vent va a l'alça i, com a conseqüència, el mar es va transformant, poc a poc, fins a presenciar onades d'uns 3-4m d'alçada. L'adrenalina i l'energia de la tripulació es comença a palpar a l'ambient. És moment d'actuar i anticipar-se. Decidim arriar el yanki i només navegar amb el gènova i una mica de major per donar més estabilitat al Savaou. El dia es va enfosquint i el mar cada vegada està més format i sobretot desordenat. De tant en tant, una onada despistada ens sorprèn, deixant-nos a tots mullats i amb la banyera plena d'aigua. Sort que ens acompanya la lluna plena que ens il·lumina les onades i

ens fa més fàcil poder-les surfejar. Aquesta nit la guàrdia serà compartida entre el Pol i l'Hug, que aconseguen assolir el rècord de velocitat del Savaou, 12,4 nusos, segons el Navionics! Últimament, no estem sols, estem acompanyats per peixos voladors per tot arreu. Nosaltres d'empopada, a favor de vent. Ells, planejant contra el vent, pujant i baixant les ones. Fins i tot, en trobem dos a coberta.

Portem dos dies al rumb 270 – 280. Això implica que estem guanyant nord en comptes de sud, però seguim avançant a bon ritme i, a més, mentre tinguem vent, que això no en falta, com més alta la latitud, la ruta és més curta. Amb tot, hem aconseguit fer 155 milles nàutiques en 24h! Hem de començar a reduir vela. Tot i que el vent es manté inconstant, sempre entre 15 i 25 nusos, l'onada va creixent i es va desordenant. Mentre naveguem a 6-7 nusos, amb puntes de 8-8,5, de sobte et trobes que una onada solitària xoca amb l'aleta, desviant el rumb i la conseqüent escorada. És una navegació exigent. El pilot de vent ajuda, però no és suficient, així que cal anar a la canya, i això va desgastant a la tripulació.

Trucada a base terra. Notifiquem la nostra posició, i que l'Albert informi a les famílies que estem cansats però bé. Ens passa el parte: tot es manté igual, però a mesura que ens acostem a les Antilles, ha d'anar rolant a la dreta. Hauré de canviar d'amura i tornar a guanyar sud. La vida a dins és incòmode. Les coses cauen, com nosaltres, i ens anem fent cops i trencant fustes d'algun armari o la taula de cartes, per exemple. Quan arribem, caldrà refer la llista de reparacions i manteniment, que es preveu llarga.

Sentim un soroll sospitos i tenim més aigua a la sentina del que és habitual. El Pol, intenta esbrinar quin és el motiu. Després de mirar i remirar, finalment, descobreix què passa. És el braç que subjecte el pilot de vent al mirall de popa! Amb la força de les onades s'està trencant i per la junta està entrant una mica d'aigua. Dit i fet, el Pol i l'Hug, després de desmuntar el pilot de vent, és tiren a l'aigua per posar-hi una mica de massilla d'epoxi i sika per evitar l'entrada d'aigua. No ha estat gens fàcil amb les onades que ens acompanyen però sembla ser que ja no n'entra més. Buffff!!!

Les pluges a l'Atlàntic són habituals: apareix un núvol carregat de quatre gotes, descarrega i el sol torna a brillar amb un arc de sant martí. És sorprenent. Crec que mai havíem vist tants arcs de sant martí.

Les condicions de vent i onada no canvien fins el dia 20 de desembre, i sembla que a partir d'ara la navegació serà més còmoda. Per fi! Però tot i així hem d'estar amb les mans a la canya ja que no tenim ni pilot de vent ni pilot automàtic que degut a la quantitat d'aigua que ens ha anat entrant a la banyera s'ha mullat massa i preferim no utilitzar-lo. Deprés de tants dies de navegació exigent i d'haver d'estar pendents de la canya, la tripulació està molt cansada i provoquen que hi hagi alguns problemes de convivència. Normals a aquesta alçada de la travessia. A partir d'ara tot serà més agraït i podrem disfrutar d'un Nadal a alta mar amb banyador i ben diferent als dies viscuts anteriorment. Fa calor però el bermet, la sopa de galets, el confit de canard (regal de la Mariona, mare de l'Alba) i els pertinents postres de torrons i panetone fan que la vetllada sigui molt especial i l'aire respiri felicitat, a només a un dia per a arribar a Martinique.

Ja sentim l'olor a terra!!! Un israelià ens va explicar al port de la Línia de la Concepció que, quan arribes a terra, aquesta fa olor a Sweet land!! I és veritat. Després de 21 dies a alta mar, veure terra, ens provoca una explosió d'emocions d'alegria, de felicitat, d'haver complert un somni.

LES ANTILLES CARIBENYES DEL SUD

L'arribada a Martinique

Tornem al moment de veure terra. És una barreja de sentiments. Alegria, felicitat... hem aconseguit assolir el nostre primer repte. Alguns moments difícils durant la travessia es compensen en veure terra per primera vegada, després de 20 dies a alta mar. Té un punt miraculós. Tants dies veient mar, i més mar, i més mar al nostre voltant i, de sobte, una petita porció de l'illa sobresurt entre els núvols baixos, per sobre l'horitzó. Just a proa. Ho tenim més fàcil que els antics navegants oceànics: amb aplicacions com el Navionics, o un simple gps i una carta nàutica. Segueix semblant un miracle. Per altra banda, un punt de tristor: he descobert el plaer de les guàrdies solitàries, a coberta, durant hores, sota sol, pluja, núvols, estrelles i la lluna. Arribar vol dir, també, que s'acaba. Però en tenim ganes, i ens ho mereixem, al cap i a la fi. A més, l'Uri, la Núria i la Clara ens esperen des de fa un dia.

Aixó sí, des que es veu terra fins que es toca, passen unes quantes hores. En part, se't fan eternes. Però també és una magnífica manera de gaudir, més profundament, del moment i l'arribada. Pensem en tot el que ha costat arribar fins aquí. Totes les persones que ens han ajudat. Les avaries durant la travessia... Els malentesos de la convivència... I tens temps d'assaborir l'illa, des de lluny. Veus com va creixent, canviant de forma i de color. Val la pena trigar més en arribar. Cadascú passa aquestes hores de diferent manera: pintant, dormint, cantant i ballant amb l'olor de la sweetland... Jo, em limito a somriure, portant el timó i mirant a proa, mentre el sol es pon a babord de l'illa, a la seva part sud.

Ja és negra nit quan virem el far que ens fa encarar les últimes deu milles fins al port de Le Marin, ara ja a sotavent de l'illa i amb mar plana. Penso en el Jofre, quan m'explicava la seva arribada de l'Atlàntic. Sort de les llums doncs, sobre el paper, si hagués sigut de dia, volien passar per sobre uns coralls a 20 cm de fondària! Així, seguim escrupulosament el canal d'entrada a Le Marin, balissat amb les corresponents llums verdes i vermelles. Investigant a les cartes nàutiques durant la travessia, ja m'havia adonat d'un fet que, per a alguns, serà evident, però que jo no sabia o no recordava. Els colors dels fars en aquesta zona del món van al revés que a casa nostra! Per entrar: verd a babord i vermell a estribord.

Comencem a veure llums i més llums. Tots són velers fondejats! Mai n'havia vist tants junts. La llumenària del Club Med, entre Saint Anne i el port de Le Marin, és l'únic que destaca entre tants llums de fondeig. El nostre lloc escollit: a la part nord, entrant a babord, recomanat per l'Iñaki del Sikkim. Volta de reconeixement i ens allunyem dels barcos que estan més a prop de terra. Primer intent: garregem! Encara no sé per què, doncs hem fet el que fem sempre... A la segona va la vençuda. Ja són les 23:00, hora local, i estem cansats, però ens coordinem amb l'Uri per baixar a terra. Aquí, en definitiva, és França i, per tant, els mòbils funcionen amb roaming com a Europa. Operació Red Dolphin: baixar el xinxorro a l'aigua i cap al pantalà. Maleït sigui! Hi ha un forat al flotador de proa del xinxorro! Ha sigut per la imprudència de no trincar-lo bé a coberta i, en portar-lo desinflat, ha anat rossant amb la coberta del Savaou. Almenys els flotadors laterals aguanten l'aire...

Ens costa trobar la benzinera on hem quedat, però les llums de les cases del front marítim ens ajuden. Allà ens trobem, xisclant com nens, a l'Uri, la Núria i la Clara, amb una gran pancarta de benvinguda! Els acompanyem a l'apartament i mengem una exquisida truita de patates. De postre: turrons i regals de Nadal! Han vingut carregats des de Catalunya amb regalets de les nostres famílies! Tornem al Savaou. Tenim ganes d'estar sols. I el Savaou també ens reclama una mica de calma.

Oh! Quin gust dormir amb el mar com un mirall! Quin plaer, després de tantes nits, i tan mogudes, al mig de l'Atlàntic...

Primers dies a Martinique

L'endemà de l'arribada, m'aixeco d'hora i agafo el Red Dolphin per investigar una mica els voltants del fondeig. Em crida l'atenció els canvis de colors de l'aigua, degut al nombrosos esculls de coralls i baixos de sorra. No paro de veure velers encallats i abandonats en aquests esculls. Hi ha centenars de velers fondejats! És espectacular i m'encanta! Volta de rigor per les entrades i petites cales que forma aquest port natural. La vegetació arriba fins a l'aigua! Alguns velers estan fondejats i amarrats a terra, als propis manglars. Primers cocoters! Hi ha molta vegetació! Tot és verd!

Però ja tindrem temps de gaudir de les Antilles, ara toca fer feina per avançar la sortida de Martinique, doncs la tripulació haurà d'agafar un vol cap a casa abans d'acabar les vacances de Nadal. Així, mans a l'obra. Deixem l'interior del Savaou per més endavant i ens dirigim a terra per fer compres i rentadores. Per la nit no vam veure ni una ànima pel carrer, però durant el dia hi ha persones amunt i avall, restaurants plens, es respira vida, i molta gent de mar. Tot i que tothom parla en francès, el Carib es deixa notar amb la gent de color de pell més morena. Originalment, són descendents d'esclaus portats d'Àfrica pels primers colonitzadors europeus d'aquestes terres... Conèixer noves terres no hauria de comportar imposar res, i molt menys traficar amb vides humanes...

Seguim amb avaries. En les anades i vingudes a la laundry per estendre la roba al Savaou, els flotadors van desinflant-se per complet! Esperem que no siguin més forats als flotadors laterals! Penso en el meu pare, doncs ha treballat molts anys a Duarry, empresa fabricant de les famoses Brios, i és bon coneixedor del món de les llanxes pneumàtiques. Coincidència o energia universal, arribo al Savaou per estendre la segona rentadora i veig que em truca! Està amb l'Arnau, el meu germà petit, a Canàries, participant en el Trofeu AECIO d'Optimist. Jo no sóc gaire de trucar i explicar, però aquesta trucada em salva la vida en aquest moment, si és pot dir així. Li explico la travessia, comentant i rient-nos junts de les avaries... Dóna gust parlar amb navegants, i més si són de la família.

Però em centro en els problemes de convivència que, com a capità, no he sapigut portar a bon port, i em sap greu: no ho he sapigut gestionar. Intento que no noti que estic desfet emocionalment en aquest sentit. I quan es posa al telèfon l'Arnau, començo a plorar d'emoció i em costa parlar. Em limito a preguntar-li per la seva regata, que explica amb pèls i senyals. Intento animar-lo a seguir esforçant-se i gaudir de l'experiència, i sé que ho farà. M'adono que no sóc tant hermètic, sentimentalment, com em pensava...

Aprofito per preguntar-li al meu pare pel tema del xinorro. Estem de sort! El que ha passat és que les vàlvules interiors dels flotadors fallen, i són les que no permeten que passi l'aire d'una part de flotador a l'altra, mantenint una part inflada encara que l'altra tingui un forat. És un mal menor. Però a partir d'ara, si hi ha alguna pèrdua d'aire, afectarà a tot el flotador. Hem après que no s'ha de navegar amb alguna part del flotador desinflat, doncs fa que aquestes vàlvules interiors es trenquin.

No queda més remei que varar el xinorro a la platja i començar a reparar el Red Dolphin. Un xinorro és un instrument fonamental per a navegants en ruta! Això sí, l'Alba encara es peta de riure quan em veu arribar a terra: flotadors lligats a banda i banda i jo fent equilibris per no embarcar aigua... Un pèl perillós pel motor del Red Dolphin, que hagués pogut reposar al fons del mar, i jo nedant fins a terra...

Tenim a bord tot el material necessari per a les reparacions, gràcies a les aportacions de l'Uri i els seus contactes de Roses. Retalls de pvc i cola de contacte, i a reparar s'ha dit. Invertim tota la tarda en el Red Dolphin, descobrint i tapant nous forats, a mesura que anem tapant-ne d'altres. Mentrestant, la resta de la tripulació es dedica a fer les compres de menjar per la travessia de vacances per les Antilles caribenyes del sud. Per sort, tenim un bar amb wifi davant del xinxorro reparant-se, i mentre s'assequen les capes de cola de contacte dels diversos retalls, aprofitem per escriure i publicar quatre coses a les xarxes socials i prendre una cervesa local ben freda, marca Lorraine.

Toca també fer l'entrada oficial al país. Aquest és un dels temes que, per desconeixement, em té una mica intrigat. Em dirigeixo cap a les oficines de la marina. Un mateix pot fer l'entrada i la sortida en una sala d'ordinadors, on hi ha un programa instal·lat per introduir totes les dades, tant de l'embarcació com de la tripulació. Important el número de passaport, però un cop imprès el document, el personal de l'oficina el segella, el firma i el valida sense demanar-te explicacions, ni ensenyar el passaports... Aquí costa 5€ cada gestió. Així de simple. Suposos perquè som europeus i no hem de demanar visat...

Em costa una mica de convèncer a l'Alba, però per dinar.. Mc Donalds! Em sento feliç... I no gaire orgullós, per tot el que representa aquesta multinacional, però m'encanta la salsa del Big Mac. I és difícil de trobar una hamburguesa al mig de l'oceà...

La tripulació aprofita el cotxe que han llogat per visitar l'illa. Curiosament, tot i tenir l'oportunitat, l'Alba i jo preferim quedar-nos prop del Savaou, i també aprofitem per fer neteja del seu interior, doncs després de l'Atlàntic està tot cap per amunt...

En la ruta de terra al Savaou i viceversa, veiem els catamarans patrocinats per North Kiteboarding. És una de les nostres il·lusions, poder fer un kite trip pel Carib, com els que promocionen aquestes empreses especialitzades... Estem una mica més a prop d'aconseguir-ho. Però amb el nostre propi veler! Gràcies a gestions de l'Alba, portem a bord un estel de Best Kiteboarding. Model Roca, de 10 metres, d'aquest proper any 2017. Quines ganes d'estrenar-la! I més quan veiem els clients del Club Med navegant en kitesurf al propi port de Le Marin, uns quants metres a la nostra popa. Però ara toca posar a punt el Savaou per seguir la ruta cap al sud.

Com que l'apartament de la tripulació està davant la cala de Saint Anne, llevem ancla i ens dirigim cap allà. Cala tranquil·la, també amb molts velers fondejats. Aquí ja hi ha una mica d'aigua turquesa! Red Dolphin cap a la platja i els recollim per dirigir-nos cap al sud. Sort d'aquest xinxorro, que fa quasi 4 metres i porta un motor dos temps de 15 cv. Amb les bosses i maletes de la tripulació (ara som 7 persones) no podríem fer-ho amb un xinxorret dels petits sense quilla, o hauríem de fer molts viatges... De fet, està amarrat a la marina de Le Marin el Volpaia. El Red Dolphin el vam aconseguir per 300€, i era d'aquest espectacular Swan. La gestió va ser gràcies al Bernat quan, estant a EMV Marine posant a punt el Savaou, ens va donar la notícia que se'l venien. En Cyrus, capità trempat del Volpaia, ens demanava 1000€, i ja hagués sigut un bon negoci... Però l'esperit de navegant oceànic és contagiós, i després de fer un parell d'ofertes va acceptar els 300€, amb una caixa plena de recanvis i tot. Ens deia "els recanvis són importants al Pacífic, on no trobes res en milers de milles a la rodona". Milions de gràcies, Bernat i Cyrus! A partir d'ara haurem de cuidar-lo si el volem mantenir fins després del Canal de Panamà!

Decidit: farem nit a Santa Lucia (la propera illa) i directe cap a Sant Vincent i les Grenadines. Tenim 10 dies per anar-hi, gaudir-ho i tornar per als vols de la tripu.

29 de Desembre de 2016: cap a Santa Lucia!

La travessia comença amb vent de NE, i ens fa navegar a un rumb de llarg tancat. Corrent a favor. Major i trinqueta hissades ens permeten fer una mitjana de 5 nusos (encara no tenim operatiu el gènova, doncs no hem tingut temps ni ganes de reparar l'enrotllador que es va trencar durant la travessia de l'Atlàntic). Ens esperen 40 milles fins a la cala escollida a Santa Lucia.

A sotavent de l'illa de Santa Lucia ens quedem sense vent, i a 2,5 nusos de velocitat mantenim el motor apagat. Mala decisió, doncs la nostra intenció és fondejar sota els majestuosos Pitons. Els Pitons són unes muntanyes que néixen del mar, i que es veuen des de Martinique i des de Sant Vincent. Són altíssims! El cas és que ja comença a baixar el sol i ens queden unes quantes milles. Sempre és millor fondejar de dia en un lloc que no coneixes... Motor i directe als Pitons. Abans de la cala escollida, passem per la badia de Sufrière. Comencem a veure al Navionics relats de navegants que es queixen dels robatoris i dels locals que et vénen a vendre coses. Ens fa tenir prejudicis... I no hauríem! En aquesta badia ens vénen a creuar per la proa dos canoes que ens ofereixen ajuda per fondejar i peixos frescos per comprar.

Santa Lucia la veiem des de fora, i no ens crida gaire l'atenció. Veiem molts creuers de passatgers a les cales del nord, i al centre molts magatzems de petroli (segons el Navionics). Tot i que és país propi, decidim no fer-hi l'entrada oficial...

Ja és fosc, i arribem sota el Gran Piton. És una cala molt fonda, no podia ser d'una altra manera. Hi ha pocs velers fondejats, i ens ajuden per guiar-nos. A més, la corrent és molt forta i ve perpendicular al vent. Decidim fondejar igualment apropet de terra. Massa i tot, però ho prefereixo a tenir que unir un cap als 60 metres de cadena i fer fons amb l'ancla a 40 metres de fondària...

No estem tan malament, entre la corrent, les fortes ratxes de vent i sentint com peten les onades a la platja, a escassos 20 metres del Savaou. La tripulació es decideix a pescar. Visca! Toca provar amb les puteres per calamars que l'Alba va aconseguir gràcies a una donació d'un pescador de Badalona. Amb la llum de popa del Savaou il·luminant l'aigua fosca, i armats amb frontals, ho comencen a provar. Veiem peixos trompeta que reflecteixen un blau fluorescent, i els primers calamars! Pam! La Clara en treu un, entre xiscles i emoció de la tripulació... Ben netet i guardat a la nevera. Demà el tastarem!

Ben d'hora, proa a Bequia

A les 5 del matí, els homes de la tripulació ens despertem per sortir dels Pitons i encarar les 50 milles que ens separen de Bequia. És una illa entre Sant Vincent (l'illa principal) i l'arxipèlag de Les Grenadines. Allà farem l'entrada al país.

Sortint dels Pitons, mar formada i desordenada de proa, fins que trobem l'onada tranquil·la dels alisis entre el canal de Santa Lucia i Sant Vincent. Abans del migdia ja ens trobem en les aigües calmades de sotavent de Sant Vincent. Aquesta illa ja ens crida més l'atenció. Vegetació exuberant, altes muntanyes i valls fins al mar... Aquest cop, encenem motor suau sempre que baixem de 3,5 nusos, per arribar a Bequia de dia!

Bequia és famosa per la caça de balenes, en les seves bones èpoques. D'aquesta fama, en queda una celebració, doncs un dia l'any fan una demostració de les arts històriques dels pescadors de l'illa. Hi celebren també un festival de música que atrau gent local de les illes dels voltants i nombrosos turistes.

Fondegem al SE de la badia principal: Admiralty Bay. És on hi ha Port Elisabeth, el port i poble principal, on podrem fer l'entrada. Aigua turquesa i 4 metres de fons entre desenes de barcos fondejats. Jo estic una mica nerviós pel tema de l'entrada al país. Segons la pàgina noonsite.com, ha de baixar tansols el capità a fer l'entrada, mentre la tripulació s'ha de quedar a bord fins que els tràmits estiguin fets. Xinxorro a l'aigua (aquest cop el portàvem als pescants de popa) i em dirigeixo cap al moll dels dinguis.

Al·lucino amb el poblet! Per primer cop al Carib, considero que és una vil·la autèntica! Casetes de colors, cotxes amunt i avall carregats de fruites, furgonetes que son autobusos, paradetes de verdures i souvenirs al llarg tot el passeig de sorra... Convida a passejar-hi descalç, quin gust!

Carregat amb els papers del Savaou, el full de sortida de Martinique i alguns dòlars a la butxaca, em dirigeixo cap al teòric ajuntament, a escassos metres del moll dels dinguis. Quan entro, em trobo un capità fent els papers, i el personal de les oficines, grapadora en mà, passant fulls d'una pila a una altra. Olé amb el ritme caribeny! M'encanta! Parlen anglès i una barreja estranya de llengües. Per sort, l'anglès el xaporrejo... Ens entenem perfectament amb l'oficial de Customs que m'atén. Primer he d'omplir el full corresponent d'aduanes, pagar les taxes (15 dòlars per persona, més del que havia llegit, o ho havia entès malament) i després passar per la guixeta del costat, on hi ha immigració, pagar també les taxes i ensenyar els passaports, per al corresponent segell d'entrada al país. Amb l'experiència prèvia a Martinique, els he dit a la tripulació que els passaports no calen! Malaguanyat...

Aquí condueixen per l'esquerra, i accepten dòlars i euros (només bitllets). Però és país propi i la moneda oficial és l'East Caribbean Dollar (EC\$, li'n diuen), la mateixa moneda que a Santa Lucia i altres illes de les Antilles Caribenyes. Ara bé, fan el canvi que els millor els convé, i com que és divendres per la tarda, no hi ha bancs oberts. Pago la meitat amb dòlars, i l'altra meitat amb euros. Ja ens preocuparem més tard de fer canviar moneda.

Torno al Savaou, emocionat, explicant el que he vist i descrivint l'autenticitat del poblet caribeny... Mentre es riuen de mi, (sempre he viatjat de port en port per participar a regates) alguns estan fent esnòrkel, visitant un catamarà mig enfonsat per una via d'aigua al patí de babord, que manté la

flotabilitat amb grans pneumàtics. Altres, acaben de preparar el dinar... Patates i pèsols amb calamar dels Pitons... Mmmmm.... Boníssim! Mentrestant, un seguit de llanxetes ens ofereixen llagostes. A millor preu que a casa, però igualment fora de l'abast de la nostra butxaca...

Tornem, tots junts, a visitar el poblet, i a acabar les gestions amb el passaport en mà. Tanquen en pocs minuts (de fet, ens tanquen a dins l'ajuntament, quasi bé!). Un altre tema a tenir en compte, per fer les gestions d'aduanes i immigració en aquestes oficines, és que et cobren un extra per la tarda... A partir d'ara, veient el ritme i la diligència de les gestions, podrem esperar a l'endemà següent per oficialitzar l'entrada pel matí, i estalviar-nos uns calerons. No s'ho prenen tan seriosament com he llegit en diversos relats...

Ens ve de gust una birreta fora del Savaou (no t'abandonem, ara tornarem!). Visitem el supermercat, preguntem pels productes locals, caminem entre la multitud de restaurants buits i la platjeta que recorre el front marítim, i les noies s'assabenten d'on canviar moneda a un preu raonable. Ep! Un cartell indica 3 cerveses per 10 EC\$. Cervesa a un euro! És un bar que té un billar i quatre cadires. Una mica separat dels locals turístics de la façana marítima, on les cerveses no baixaven de 2,5 – 3 euros, al canvi. Ideal, cervesa local, marca Hairoun. Les noies fan una partida de billar amb dos nois locals...

Comencem a conèixer una mica més del lloc, és la millor manera! Van entrant cada cop més nois, però cap turista! Un d'ells, és natural del Sant Vincent i patró d'un catamarà de xàrter. Intercanviem opinions de navegants i ens expliquem mútuament tècniques i peculiaritats dels nostres estimats barcos. Ell és també músic de la banda que tocarà demà, per Cap d'Any, i ens convida a quedar-nos a ballar amb ells a Bequia. Però preferim aprofitar els dies a les illetes de Les Grenadines, i passar-hi el cap d'any allà. Ho té clar i ens indica la possible ruta que ell faria i els llocs que no podem deixar de visitar: Mayreau, Tobago Cays, Union Island, Palm Beach, Petit Sant Vincent... Aquí tots són família, o això diuen... Si anem a tal lloc, parlem amb tal persona que és cosí seu, i així a tot arreu...

Haurem d'acabar d'estudiar la ruta! Hem passat una bona vetllada caribenya, però toca dormir. Abans de marxar, apareix una parella de francesos. Acaben de creuar l'Atlàntic amb un 27 peus! I nosaltres que ens hem arribat a queixar... Savaou, ja venim!

El paradís de Les Grenadines

Altres cops sortim ben d'hora de Bequia, i fem ràpidament les 20 milles fins a Mayreau, on passarem el cap d'any. Mayreau és una petita illa, amb una sola població, on hi viuen 200 persones. No hi ha policia... Fondegem a la petita cala del nord de l'illa, Salt Whistle Bay. Aquesta cala és coneguda per vídeos publicats de les grans empreses de kitesurf... I no ens deixa indiferents! La petita cala té quatre bars (parets de fusta i sostre de fulles de palmera) a la part oest, i una llengua de sorra segueix fins al nord, protegit per una muntanya de 40 metres d'alçada.

Un cop fondejats, una mica d'esnòrkel i directe cap a la part de sobrevent de la llengua de sorra. Muntem el kite, i estrenem l'estel model Roca Best kiteboarding. Ideal per a nosaltres, doncs podem navegar, amb el mateix vent, l'Alba, l'Uri i jo. En vista de les avaries de la travessia, no m'atreveixo a ensenyar a fer kite a l'Hug i la Pilar, però s'ho passen teta amb un estel de tracció al bot de l'aigua!

Cap d'any i aniversari (faig 30 anys, avui) en banyador i navegant en kitesurf en les aigües turqueses del Carib, a 27 graus de temperatura, tant de l'aigua com l'ambient! Aniversari de somni! Per la nit, la tripulació es curra una barbacoa i gràcies a l'Alba engalanan, amb banderetes, una petita cabanya d'un resort abandonat a la platja.

L'endemà, la tripulació fa una caminada fins a l'altra banda de l'illa, on hi ha el poble. Aquesta illa és propietat d'una senyora gran de Sant Vincent, que no té descendència. Tothom es deu voler casar amb ella! Aquí tots són cosins, i cada membre de la família té encomanada una tasca per tirar-la endavant. Jo em quedo a bord per custodiar el Savoau. I també perquè tinc ganes d'estar sol... Una idea em passa pel cap: moure l'ancla a pols, submergit, de peus al fons. Hi ha algunes roques i l'ancla de tant en tant garreja uns centímetres. Mala idea! Tot i tenir una altra ancla de respecte que ja treballa, en agafar l'ancla principal i intentar-la portar cap a sobrevent, fico el peu on no toca! Trepitjo amb el dit gros del peu un gran eriçó. Desisteixo, deixaré cadena i llestos. De sobte, em xiulen des de terra. Amb cara de dolor vaig a buscar a la tripulació a la platja i comença l'operació espines d'eriçó, amb agulla i aigua calenta...

Coneixem en Frank, que amb la seva barqueta ajuda a fondejar al seguit de velers i catamarans de lloguer que surten de Martinique. Acabem convidant-lo a bord del Savaou, i ens toca (amb no gaire ritme) la darbuka dels veïns de l'Empordà Camal i Mariela, que ens van cedir per portar-lo a bord durant la volta al món. Diu en Frank que beu qualsevol cosa que tingui alcohol. Li oferim Ron Brugal, a palo seco. Demana una mica d'aigua per diluir-lo... No és tan machote com es pensava! Ens regala una mica de suc i unes galetes... Com que tots els locals amb barquetes intenten guanyar algun dòlar amb qualsevol cosa, no ens refiem de les intencions del Frank... Maleïts prejudicis... Ell es porta bé amb nosaltres i només fem que desconfiar... La veritat és que no para de dir que amb ell estem segurs, que no patim... Si ho ha de repetir tant, per què serà? En qualsevol cas, hem estat alerta durant aquesta nit anterior, ja que els propis locals no paraven de repetir-nos que és el millor dia per als robatoris... Per si de cas, vam deixar una llum encesa a l'interior del Savaou...

A les Antilles, sempre et vénen a oferir una boia per fondejar, que s'ha de pagar, per suposat. Et diran que és millor que fondejar, però, de fet, es pot fondejar a tot arreu. Simplement hem de vigilar no fer malbé els coralls!

Toca tarda d'esnòrquel, on veig per primer cop llagostes en el seu entorn natural, amagades sota les roques, a escassos 4 metres de fondària. Tot i que ens ve de gust una llagosta a la brasa, són massa

petites... I tampoc surten de l'amagatall! Aprofitem el xinxorro per fer una visita a un vaixell enfonsat. Em sorprenc a mi mateix com puc baixar 7 metres sense peus d'ànec... Això sí, he de millorar la tècnica de descompressió!

Ja és 2 de gener i ens dirigim cap a Tobago Cays. Tobago és un conjunt d'illetes i esculls de corall, i està protegit i vigilat pels Ràngers, en ser Parc Natural. Cal pagar una aportació simbòlica per dia i persona. En extensions de blau turquesa difícils de trobar (comparable al pas d'Ascina, a Sardenya), aprofitem per fer kite. Aquest cop, per primera vegada, muntem el kite des del Savaou. Amb l'estel ja a l'aigua, aconseguim deslliar les línies i a gaudir! Altre cop, podem navegar tres estils i condicions diferents de persones amb el mateix estel! És magnífica, aquesta Best Roca 10m!

Però, a part de l'aigua turquesa i navegar en kitesurf, el que més em xal·la de Tobago Cays són les tortugues. N'hi ha desenes, i pots nedar amb elles, sense molestar-les, en la petita illa del nord. Però van apareixent pel voltant del Savaou fondejat, cada dos per tres. És una criatura espectacular de veure! I està en perill d'extinció, així que més val que puguin viure lliurement sense que l'ésser humà les incordiï.

La nostra vida és tan fàcil com sembla?

Parlar amb amics i coneguts i revisar les nostres publicacions a les xarxes socials, em fa reflexionar. Nosaltres vam decidir no convertir l'aventura en un “reality show”, on es veurien totes les penúries que passem i que hem patit. Dit això, no pretenem fer pena; creiem que tots els mals moments compensen tot allò que anem aconseguint i que ens havíem proposat, prèviament. Intentem mostrar la nostra visió de l'aventura, procurant ser positius i donant més valor a les coses bones que a les dolentes, tot hi haver-n'hi moltes. No ens queixem, doncs nosaltes, i ningú més, hem decidit emprendre aquest estil de vida i aquest viatge, que considerem vital. Però no tot és tan fàcil, ni còmode, ni bonic com sembla o com mostrem, en definitiva.

Us imagineu viure amb la vostra parella, veient-vos la cara contínuament, durant 24 hores, en un espai de 15m²? Us assegurem que gaudim molts moments conjuntament: vibrem amb la natura, l'èxit i l'emoció d'arribar a un lloc nou... Però discutir està a l'ordre del dia, i no crec que a ningú li agradi discutir. Diferències de criteri, malentesos, presa de decisions, contínuament...

Sabeu que hem estat més de 60 dies sense dutxar-nos amb aigua calenta? Ni amb aigua dolça? Poseu-vos a la nostra pell... Ens dutxem, sí, però amb aigua salada...

Us ha passat mai que us vessi contínuament l'aigua bullint de la cassola mentres cuineu? Doncs si durant les travessies hi ha una mica d'onada, hem d'aguantar l'olla o la paella perquè no caigui el que estem cuinant. Gens agraït...

Heu tingut mai la sensació que no parin de trencar-se coses? El Savoau és casa nostra, i també el nostre mitjà de transport: mai ha estat ni estarà al 100%. Sempre que aconseguim arreglar algun tema necessari per la vida a bord o la navegació, hi ha alguna altra cosa que es trenca. Si no ho podem reparar, que sempre ho intentem, gràcies a consells valuosos d'amics i coneguts, els nostres estalvis es veuen mermats, doncs la mà d'obra especialitzada i els materials tècnics no són barats.

Si fem cerveses o cafès en algun bar, és per pagar la “quota” del wifi, tant necessari per informar-nos de tràmits aduaners, cartes nàutiques i mapes, gestions diverses i comunicació amb la família. Intentem, tot el que podem, comprar al supermercat i cuinar al Savoau, encara que no sigui sempre. Ni anem a hotels, resorts o spa, ni contractem guies, ni activitats turístiques, per sistema... Renunciem a tenir a prop a la nostra família i amics (més wifi i cervesa i cafè per connectar-nos-hi). I no és gens fàcil amb un nebot recent nascut o algun familiar a l'hospital.

Ens pot agradar molt navegar, però és inevitable pensar que estaríem millor a casa o en un avió, quan hi ha humitat per tot arreu, és difícil cuinar o, fins i tot, costa dormir. A les travessies llargues sempre hi ha moments de defalliment mental, pensant i desitjant arribar immediatament, tansols.

Segons com t'ho miris, podria semblar que ens aprofitem de la gent que ens ajuda i ens ha donat un cop de mà, venent la moto de la solidaritat i sostenibilitat. Doncs bé, a mesura que passen els dies i els mesos d'aventura, en corroborem més encara el caire social i sostenible. Ens costa molt engegar el motor quan fa poc vent o el tenim en contra i quasi bé no avançem... No malgastem ni una gota d'aigua dolça... El 95% de l'energia que utilitzem prové de les plaques solars... No tenim a l'abast les facilitats mercantilistes occidentals d'una gran ciutat... És el nostre granet de sorra. Avistament i registre de cetacis, mapa de salinitat per a estudiants de ciències naturals, preguntes i respostes en anglès per a incentivar l'aprenentatge de la llengua... Part de les aportacions dels mecenes,

destinada a la investigació d'una malaltia minoritària, cessions de material a gent autòctona amb pocs recursos, voluntaris en neteja de platges i fons marí en parcs naturals...

I sí, és veritat, tot això en indrets paradisiacs, sempre en banyador i a 27°C de temperatura mitjana, però res és gratuït, i seguim convençuts que val la pena la inversió de temps i diners, així com les renúncies que hem fet, i seguirem fent, al llarg del camí.

Si tot fós tan fàcil, tothom ho estaria fent, o nosaltres no hauríem ni sortit. Ho hem escollit nosaltres; també podríem estar al sofà de casa mirant la televisió, després de vuit hores de feina esclavitzada al capitalisme. Això ja ho hem fet durant molts anys, per cert.

Ara bé, hem rebut dos correus electrònics que ens fan posar la pell de gallina: hem despertat, si bé encara més, inquietuds personals per engegar projectes de vida valents com el nostre. Ens pregunten i, sobretot, ens donen les gràcies.

Som molt conscients que sense ajuda no hauríem arribat fins aquí, i estarem eternament agraïts, però també gràcies a la nostra força de voluntat i perseverança en els pitjors moments. Estem aprenent de la gent i de nosaltres mateixos contínuament, i això és, en part, el que busquem en aquesta volta al món a vela.

Des d'aquí, i un cop més, milions de gràcies a tots per seguir-nos, ajudar-nos i animar-nos a continuar. Superant, dia a dia, els mals moments i intentar gaudir-ne els bons. Gràcies per ser amb nosaltres.

Tinc més somnis?

N'he tingut, i molts... Com tothom. Però iniciar la volta al món ha sigut el primer que he lluitat amb totes les meves forces. Sense l'Alba no seria possible. I sense l'ajuda de molta gent, tampoc.

De petit, passejant pels ports durant els entrenaments i les regates, ja preguntava al meu pare si el barco que teníem davant podia anar a les illes. Ja es forjava la idea de tenir un barco. I no em refereixo a tenir-ne un petit, de vela lleugera, es tractava de tenir un veler de certes dimensions per viure-hi i poder navegar milles enllà, qui sap a on. I tot començava per creuar el canal de Mallorca, de Catalunya a les Illes Balears. Com els meus avis ja feien.

Quan vius el món de la competició, t'emmiralles amb grans navegants, regatistes i atletes, que han aconseguit grans èxits esportius. I un es diu a un mateix: un dia seré campió del món, un dia participaré en unes olimpíades, un dia... Moltes renúncies, però estic segur que compensa el camí, doncs el procés serà, de ben segur, més important que l'èxit en sí mateix.

Un dels somnis, més endavant, va ser començar una campanya en kite racing. La disciplina de velocitat i regates en kitesurf. Vaig aconseguir entrenar alguns dies, tot sol, a l'Empordà. I vaig tenir el plaer de participar en un campionat de Catalunya, organitzat pels amics de Kite Vent Viu. I allà es va quedar el somni. Una dedicació que, potser per falta de recursos, o per falta de voluntat, no vaig dotar-la del temps i l'esforç necessari. El Florian Trittel encara no havia començat a navegar en kite, i poc temps després, ja feia podis en campionats internacionals. Talent i disciplina que jo potser no tinc, i que és tan necessària en un esport d'alt rendiment. Ara, un dels dies més feliços va ser el diumenge, tornant a l'Empordà del campionat de Catalunya de kite racing, amb el material dins el cotxe, i plorava d'emoció i d'alegria quan, arribant a Ventalló, em rebien els girasols de les planes de l'Alt Empordà.

Espero, en primer lloc, poder finalitzar, tard o d'hora, aquest projecte de volta al món. I espero, també, que no sigui la primera. Amb l'Alba, en família, en solitari, sense o amb escales, amb el Savaou o un barco més ràpid... Però seguir navegant i descobrint.

“Estimat Pol, després de llegir el que expliques sobre les dificultats del camí per assolir la volta al món, pren més valor que mai la teva aventura. Fa anys que ens coneixem, i la teva passió pel mar i les ganes de superació en regates t’ha fet un home fort i ple de coneixement.

Segur que aquesta aventura t’aportarà molt, com sempre ha fet el mar, i et farà millor persona, adquirint unes experiències inoblidables.

Sempre al teu costat, pots estar segur que no estareu sols en aquest viatge.”

Gerard Esteva. *President de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya.*

“Espero que disfruteu al màxim d'aquesta aventura, tant dels bons moments com els dolents. Heu sigut valents per emprendre un projecte com aquest; ara només queda viure el somni. Qui sap, potser ens creuem en algun indret remot. Una forta abraçada!”

Gerard Marín. *Navegant oceànic – Barcelona World Race.*

“Esteu apunt de fer realitat un repte que pocs valents s'atreveixen a fer. Un canvi de vida important que segur us marcarà i us farà créixer com a persones... El mar ens atrau i, per sort, fem el que ens agrada: navegar i navegar!!! Molta sort amic meu!”

Natàlia Via-Dufresne. *Medallista olímpica.*

Navegant pel món, gràcies a vosaltres

Des d'aquí, i per sempre, gràcies a tots els amics, familiars, empreses i anònims. Sense vosaltres, no podríem explicar aquesta magnífica aventura vital.

En el moment de publicar aquest relat, en la Diada de Sant Jordi de 2017, ens trobem a Panamà. Estem fent voluntariat i treballant per aconseguir el finançament per continuar l'aventura, doncs encara ens manquen, aproximadament, uns 6,000€ per cobrir les despeses del Canal de Panamà, diverses reparacions, i afrontar la navegació pel gran Oceà Pacífic amb garanties de seguretat.

Despeses? Inversions, més aviat. El retorn pot ser enorme per a nosaltres i per a qui ens segueix!

Us convidem a seguir-nos a les xarxes socials i blog, complementant el text amb imatges:

<https://www.youtube.com/c/navegantpelmon>

<https://www.facebook.com/navegantpelmon>

<https://www.instagram.com/navegantpelmon>

Si creieu que pot inspirar altres persones...

Si us ha agradat aquest relat...

Si us agradaria llegir-ne més...

...podeu fer una aportació a mode de donatiu a través del nostre web:

ETERNAMENT, GRÀCIES.